

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 540

Del 4 al 10 d'agost de 1978

Preu: 15 pessetes

La Comissió dels 20 convertida en ponència

A punt per a l'Estatut

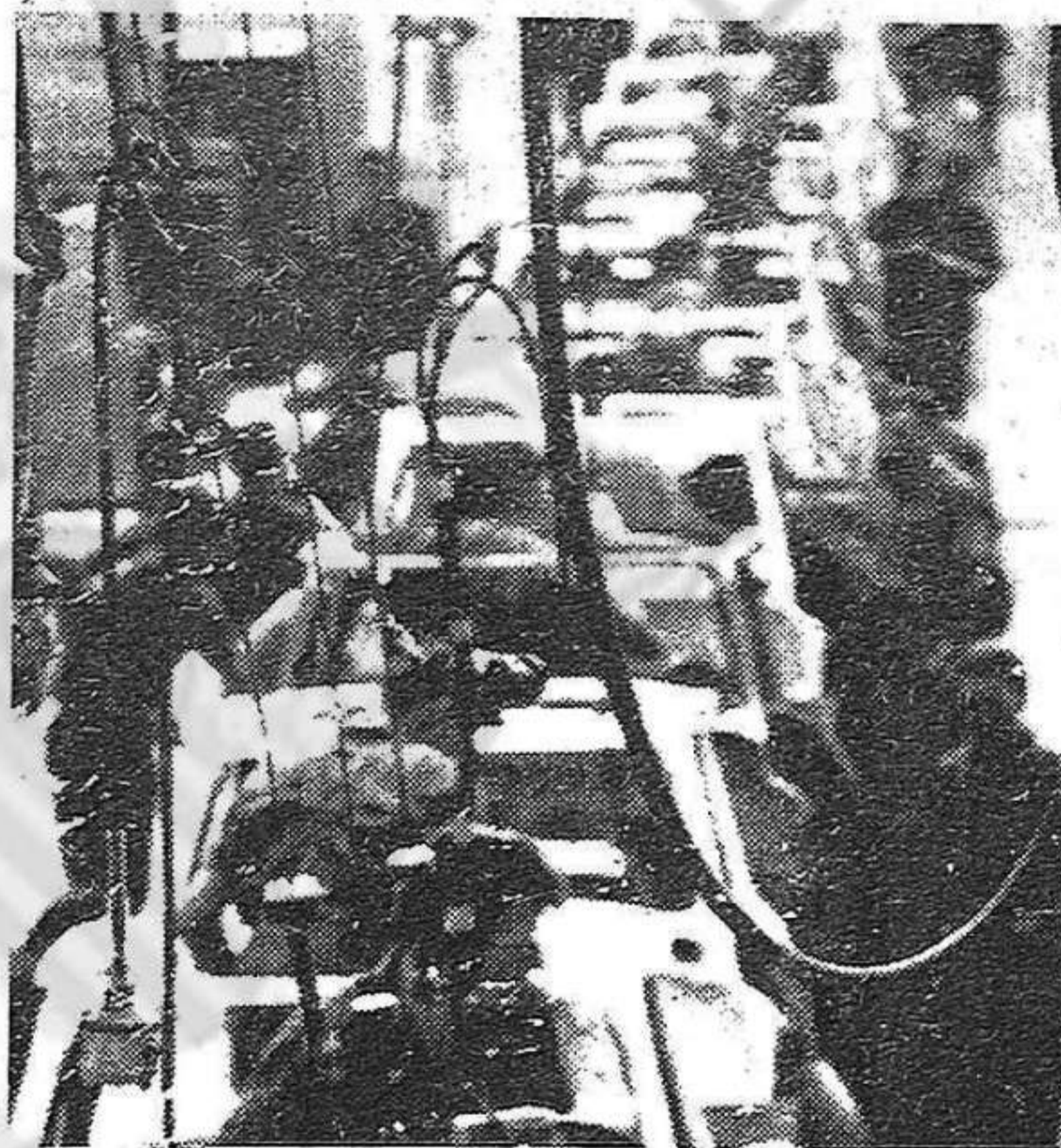
La Comissió dels Vint va acordar dimarts —setze vots a favor, un en contra i tres abstencions— constituir-se en ponència redactora del projecte d'Estatut. La Ponència es reunirà la darrera setmana d'agost per tal de començar els treballs de redacció. A més a més d'aquest acord, els reunits n'adoptaren dos més, relatius als dos punts conflictius que van aparèixer en el curs d'un debat que va durar més de tres hores: la incorporació o no als debats de la ponència dels grups extraparlamentaris i la intervenció en el procés de redacció de la presidència de la Generalitat. Sobre el primer punt es va decidir que fos la mesa de la comissió que tingués els contactes necessaris amb els grups extraparlamentaris que vulguin participar en els treballs i, sobre el segon punt, l'acord va ser que l'Assemblea de Parlamentaris adoptés la decisió definitiva. En aquest sentit, s'havien manifestat la majoria dels presents, que,

Setze vots a favor, un en contra i tres abstencions (Foto Morera)

com va dir l'ocor Junyent en relació amb un dels punts conflictius, tenien "la missió de redactar el projecte d'Estatut i no de decidir qui entrava a la comissió redactora", i que havien volgut evitar allò que, en paraules de Solé Tura, esdevindria si la ponència obria la porta: la possibilitat que hi entrés fins i tot la dreta extraparlamentària i la mateixa comissió pogués anar-se'n en orris.

(Crònica de Catalunya a la pàgina 3)

De l'INI a la FIAT

El capital públic, comparsa del privat

SEAT: de l'INI a la FIAT

Unes declaracions del president de l'INI han vingut a confirmar que el holding industrial espanyol manté negociacions amb diverses empreses multinacionals per tal de traspassar-los les seves accions: SEAT entre elles.

L'empresa més important del país es troba en un carreró sense sortida. O, més ben dit, amb una sortida: la venda de les accions a la FIAT. El capital públic ha anat jugant el paper de comparsa del capital privat fins al moment just. Abans, sospitosament, que s'aprovi el projecte d'estatut de l'empresa pública.

Un projecte que, segons els pactes de la Moncloa, s'havia d'haver presentat abans del 30 de juny.

(Pàgines centrals)

President de la Junta d'Andalusia

Fernàndez Viagas visita Catalunya

Plácido Fernàndez Viagas, ex-membre de Justícia Democràtica, senador per Sevilla a les eleccions del 15 de juny representant el PSOE, president de la Junta Autònoma d'Andalusia, ha visitat Catalunya, on s'ha entrevistat amb Tarradellas i ha participat en un míting a Cornellà. "Els andalusos de Catalunya necessiten informació de primera mà i vinc a rendir comptes", havia declarat el president. I el míting, en el qual van participar representants

de les principals forces polítiques catalanes, entre elles el PSUC, no va acabar del tot bé. I va estar a punt de malmetre's una ocasió immillorable per estrènyer la solidaritat entre Catalunya i Andalusia, per conèixer més de prop la situació del poble andalús, així com les dificultats d'una Junta sense atribucions ni mitjans i que té seriosos enfrontaments amb les diputacions

(Informació a la pàgina 4)

Pluja d'esmenes al Senat

El Senat és l'únic lloc oficial on es desenvolupa una activitat normal. Aquí els senadors estan sembrant a tort i a dret esmenes tot al llarg i a l'ample del text constitucional. La resta de la vida política ha quedat esmorteïda per les vacances d'estiu. El govern descansa, tret del vicepresident primer i ministre per a Afers de la Defensa, tinent general Gutiérrez Mellado, que és ara de visita oficial als Estats Units. Una cosa semblant passa als partits, dels quals només UCD manté certa activitat, forçada per la celebració del primer congrés del centrisme espanyol el 21 de setembre.

L'OTAN és sempre actualitat en un país com el nostre, situat dins de l'àrea estratègica de l'aliança atlàntica. Això, afegit a l'interès de la Casa Blanca i el Pentàgon per veure Espanya al si de l'organització militar, va fer pensar que aquest tema seria abordat àmpliament durant la visita a terres americanes del tinent general Gutiérrez Mellado. Tanmateix, aquest va aclarir la incògnita amb una afirmació rodona que el tema de l'OTAN no és de la seva incumbència i que tampoc no figura a l'agenda del govern. "Hi ha qüestions més urgents", va arribar a afirmar el vicepresident.

Tant sí com no, és una qüestió que el govern no vol abordar ara, abans que se celebrin eleccions, siguin municipals o legislatives, a causa de l'efecte negatiu que podria tenir un debat sobre això al país. Per la seva banda, l'Exèrcit es mostra cada cop més decantat a mantenir una actitud neutral en temes de política general com és de l'OTAN.

Coincidint amb la sortida de Gutiérrez Mellado cap a Washington, el Partit Comunista va tornar a exposar públicament la seva actitud de rebuig de l'ingrés d'Espanya a l'OTAN. Manuel Azcárate, del Comitè Executiu, va qualificar aquesta eventualitat d'anacrònica, va subratllar la importància creixent del moviment dels no-alineats, va admetre la possibilitat d'una defensa conjunta, coordinada,

d'Europa Occidental, fora dels paraigües protectors de qualsevol de les dues superpotències i va llançar la idea de fer una política exterior de consens, particularment tenint en compte els buits en aquest aspecte de la nostra política.

CREIXEN LES ESMENES

Uns dels temes que és més urgent de resoldre, per no dir el que ho és més, és comptar amb un text constitucional definitiu. Però tal com s'estan posant les coses al Senat i malgrat que el seu president Antonio Fontán és optimista pel que fa a la celeritat, la cosa més probable és que el debat general tardí més que no estava previst. Fins a la tarda de dimecres eren 274 les esmenes dipositades a la cambra alta i el termini no es tanca fins dilluns. Dos dies després, és a dir, dimecres dia 9, es reunirà a porta tancada la comissió constitucional del Senat, que presideix el socialista José Federico de Carvajal, que actuarà els primers dies com a ponència. Els pri-

mers dies, les reunions tindran el caràcter de ponència fins que, el dia 16 d'agost, tot segons el calendari previst per la pròpia comissió, es puguin començar els debats pròpiament dits. La comissió s'ha fixat un termini de quinze dies per acabar la seva feina abans de passar als debats al ple.

Una bona part de les esmenes tindran caràcter jurídicolingüístic i s'encaminen a donar més precisió al text del projecte. Però la majoria tracta d'esmenar aspectes fonamentals, molts d'ells coincidents; en particular són les autonomies i la pròpia composició de la cambra alta les més esmenades. Cal assenyalar que algunes de les esmenes que s'han presentat han estat rebutjades per defectes de forma. Tant UCD com el PSOE esperaran fins al darrer moment per dipositar les seves, si és que en presenten alguna, encara que el grup socialista n'ha anunciat un total de trenta, si bé amb caràcter purament tècnic. Ambdós grups, que tenen majoria absoluta al Senat, sembla que estan disposats a evitar la provocació de debats.

ESMENES COMUNISTES

Un total d'onze esmenes ha dipositat el PCE, a través del senador per Alacant J.V. Mateo Navarro. La primera s'encamina a la constitucionalització de les associacions de caire ciutadà. Es pretén tam-

bé restituir a l'article 14 la seva redacció inicial, incloent-hi la paraula "persones" en lloc de "tots" quan s'estableix el dret a la vida i a la integritat física.

Es manté l'esmena defensada al Congrés i encaminada a fer del Senat la cambra de les autonomies, idea que, en aquesta ocasió, comptarà amb un nombre més gran de defensors, fins i tot en sectors d'UCD. Pel que fa a la composició del Congrés, els comunistes pretenen que s'elegeixi un diputat per cada fragment de població igual a 75.000 habitants, amb la qual cosa s'incrementaria notablement el nombre de parlamentaris. Finalment, es proposa la supressió de la "moció de censura constructiva" i també la del paràgraf que prohibeix la federació de comunitats autònomes.

ELS SENADORS REIALS

Els darrers dies es dissiparen els temors que els senadors militars de designació reial, tinent general Díez Alegria, Salas Larrazabal i l'almirall Gamboa, presentessin esmenes encaminades a treure el terme "nacionalitats". Així, les tretze dipositades a la secretaria del Senat per l'esmentat en darrer lloc afecten exclusivament a temes de caràcter general, forces armades i funcions del rei, i no es refereixen a qüestions d'estricta naturalesa política.

La coalició Entesa dels Catalans estudiava encara dimecres les seves esmenes, que volia presentar de manera unitària. Nogensmenys, Lluís Maria Xirinacs s'entestà a presentar les seves individualment, i hom calcula que en té més de cent.

Finalment, val la pena ressenyar l'abandó del grup d'UCD per Torcuato Fernández Miranda, que va ser president de les darreres Corts de Franco, motivada, segons sembla, per les seves diferències amb el text constitucional aprovat al Congrés amb el suport del grup centrista.

Fernández Miranda: "Amb Franco anàvem millor"

¿Més de cent esmenes?

Política de consens

Fins ara, sí. Fins ara tothom semblava estar d'acord en la necessitat del consens per tal de dur a bon port la nau de la cosa política. Però ara, un cop el Congrés de Diputats ha aprovat ja el projecte constitucional, sembla haver-se desfermat en alguns la idea que això del consens és aigua passada, que cal que cada força mostri nítidament la pròpia identitat i recuperi, en un terreny de lluita política finalment normalitzat, "la seva llibertat d'acció". Això, nogensmenys, argumenten alguns, contribuirà a la indispensable clarificació del panorama polític davant la perspectiva de les eleccions que s'acosten i permetrà delimitar les opcions sobre les quals els electors hauran de pronunciar-se ben aviat.

Bé. En altres ocasions hem ponderat la política de consens i l'hem qualificat com una exigència per a la consolidació de la democràcia. Caldrà que insistim un cop més en el fet que aquesta, la de consens, ha estat l'única política que ha permès, efectivament, elaborar una norma vàlida per a tothom. Però allò que ha justificat i ha fet necessària aquesta política no és precisament aigua passada, com els esdeveniments dels darrers dies —especialment l'assassinat de dos alts caps militars, sobre els quals, per cert, l'opinió pública espera que es tregui l'aigua clara— s'han encarregat de demostrar dramàticament. No, la política de consens i de corresponsabilització de totes les forces democràtiques en la tasca comuna de consolidar una democràcia encara precària no és aigua passada. Primer, perquè la constitució encara no ha estat aprovada: resta pendent la discussió al Senat i el referèndum constitucional. I no és bon averany que els senadors hagin presentat prop de tres-centes esmenes al text aprovat pels diputats. Però, en segon lloc, perquè amb l'aprovació de la Constitució no queden automàticament resolts els problemes que planteja la consolidació de la democràcia.

Calia, abans que res, establir les regles del joc i ara caldrà que aquestes regles siguin acceptades pel conjunt de la societat espanyola. I caldrà després que aquestes regles serveixin perquè la gran majoria de ciutadans d'aquest país participin efectivament en la vida política i assumeixin en la pràctica els canvis de fons que la nostra societat necessita. Qui pensi que la definició més o menys precisa de les regles del joc impedirà, per si mateixa, que ningú no pretengui liquidar-les, s'equivoca. I una equivocació com aquesta pot ser fatal per a la democràcia espanyola, contra la qual conspiren forces del passat molt poderoses. Molt més poderoses d'allò que alguns semblen pensar, si ens atenem a determinades actituds, com és ara aquesta que el consens és aigua passada. Que els atemptats terroristes i les provocacions desestabilitzadores a què hem assistit aquestes setmanes no seran probablement les darreres. I cal que totes les forces polítiques i socials responsables siguin capaces de mirar més enllà de la defensa estricta dels interessos que de manera més immediata representen.

Que ningú no digui que allò que pretenem és impedir un joc democràtic normalitzat, perquè, ja se sap, "en aigües tèrboles..." No, allò que volem és precisament accedir a una democràcia normalitzada, sense sobresaltar-nos tots plegats cada dia quan els trets i les bales dels assassins pretenguin liquidar les regles del joc consensualment establertes o quan les conseqüències de la crisi econòmica amenacin degenerar en el caos social. Perquè, aleshores sí, aleshores sí, sabem qui són els qui pescarien "en aigües tèrboles..."

el dit a l'ull

per IGNASI RIERA

Presidents

Turcs enriquits corrien a l'encalç de lleidetanes grosses: el vaixell trontollava, i el capità va prendre, finalment, una decisió heroica: fote fora les lleidetanes grosses, un mossèn d'Alguai-re, un dibuixant de Xerta, tres marroquins pàl·lids, que tornaven d'un Congrés de Filologia Armènia, i un cantant de protesta d'Utrecht, que era, malgrat les aparences, el responsable polític de la Unió Hongaresa de Futbolistes Exiliats. Molts dels foragitats sabien nedar, cosa que va allargar innecessàriament l'agonia dels naufragats inevitables. L'agència EFE es felicitava més tard perquè un dels primers morts era nét de pares espanyols, cosa que evidenciava l'actitud de servei i de col·laboració internacional dels néts d'espanyols amb la milícia turca, aliada històrica dels borbons.

La mesura dràstica no va resoldre els greus problemes estructurals que atemptaven contra l'equilibri d'aquella barca, pretençiosament qualificada per la Companyia Martítima de "transatlàntic". Va tenir lloc, a la coberta de popa, una assemblea per compromissaris que van resoldre acceptar la mediació de Núñez y Navarro a l'afar. El cèlebre constructor va imposar tot seguit unes normes de navegació més austeres encara: va fer fora tots els insolvents, les mares solteres, els fills de les id., els filo-gai, els socis del Madrid, els votants socialistes, els votants nacionalistes, els

votants comunistes, els treballadors sindicats, els funcionaris no corromputs, els corruptors de funcionaris i tres althusserians, que s'amagaven, tímids, en el racó d'un camarot dels mals endreços.

Ni així retornava la pau i l'equilibri: "és impossible navegar amb aquests acompanyants", va remugar el senyor Núñez al capità turc, a qui les morenes començaven a neguitejar, com gairebé sempre que dormia la migdiada. "La xirinola dels futurs naufragats em desassossega", va insistir el tal Núñez, baixet, rodanxó, amb els llavis premtos, com la criatura que es nega a prendre's un xarop. "No noto al voltant meu la col·laboració que necessito", deia amb veu cada cop més gutural. "Els moribunds em crispem", exclamava garratibat i histèric.

Finalment, el Núñez va haver d'actuar tot sol: va imposar a la tripulació que li preparés la motora més segura, amb combustible suficient, queviures i un Kempis per llegir als moments de lleure. S'hi va instal·lar, va salpar, va allunyar-se del vell vaixell asmàtic i va prémer, amb desencís, el botó de dinamita a distància. L'especte del vell vaixell no el va commoure. Va encendre un Marlboro, es va allisar la camisa i va assajar un somriure: "Senyor President, entre col·legues..." Sí. Begur era a la línia de l'horitzó. I sol, s'hi trobava tan bé, al mar!

treball

REDACTORS

COL·LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), M. d'Amposta, Antoni Batista, Francesc J. Castellanos, L. López del Castillo, Enric Cordà, Albert Farràs, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Txiki Laorden, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Teresa Pàmies, Pérez de Ojague, Elena Posa, Albert Presas, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Marta Rosés, M. F. Ruiz de Villalobos, Joan Sanjuan, Francesc Valverdú, Rodrigo Vázquez Prada, Pau Verrié, Pere Vila. Corresponsals: Magdà Ballester, Josep Girona, Angel Laca, lle, Manuel Luis, Josep M. Porta, Josep Quintana, E.J. Ricart, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confecció: Jaume Ribé.

Fotografies: Jordi Morera i Enric Quintana.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració, publicitat: Vallespir, 171, baixos Barcelona, 14. Telèfon: 321 21 54 Edita: PSUC Impres a Ingemesa Dipòsit legal: B 16948-77

A punt per a l'Estatut

El juliol s'ha acomiadat amb els aeroports convertits en campaments de gent que esperava dies i nits poder embarcar en algun avió. El gran col·lapse turístic originat per la vaga dels controladors aeris francesos ha afectat singularment l'aeroport del Prat. La perspectiva d'un conflicte de greus conseqüències per a l'assistència sanitària, la vaga general de metges de la Seguretat Social en resposta a la decisió de l'INP de no pagar les guardies, s'ha allunyat de moment després d'urgents i difícils negociacions, si bé no es pot dir que tot estigui prou resolt. Però el tema més important de la setmana és, sens dubte, el començament dels treballs de la comissió que ha de redactar el projecte d'Estatut d'autonomia de Catalunya.

L'anomenada Comissió dels Vint, composta per aquest nombre de parlamentaris catalans que tenen l'encàrrec de redactar l'Estatut, va dedicar la seva primera reunió a autoconstituir-se formalment i a discutir algunes qüestions sobre la manera de treballar. Qüestions que van originar debats forts en alguns casos i alguna polèmica agra com la que van mantenir López Ródo i Martín Toval sobre la proposta del primer que es trobés una fórmula de participació de la Generalitat en el procés de redacció del text autonòmic. Una proposta, no és debades assenyalar-ho, que el diputat d'Aliança Popular feia després d'haver conversat privadament amb el president Tarradellas a la residència particular d'aquest, uns dies abans.

LA PARTICIPACIÓ DELS EXTRA-PARLAMENTARIS

La discussió sobre si es constituïa una ponència per elaborar un esborrany d'Estatut, a l'estil del que s'ha fet amb la Constitució espanyola, o si la mateixa comissió dels vint s'encarregava de fer-ho ha estat saldada amb la segona solució. La fórmula d'una ponència més reduïda va ser defensada pels partits minoritaris, Aliança Popular, Esquerra Republicana i Unió Democràtica, que volien d'aquesta manera igualar el seu paper amb el de les forces polítiques que van obtenir més suport popular a les eleccions del 15 de juny. Al capdavant, com dèiem, es va acordar que la comissió faria de ponència redactora del primer projecte.

La participació dels partits que no tenen representació parlamentària va engendrar una llarga discussió. La Unió del Centre de Catalunya, per boca de Carles Güell, propo-

La feina ja ha començat (Fotos Morera)

si més no sembla que és així, hi hagi per part de tots ganes de treballar de ferm. Un bon averany per a la futura autonomia de Catalunya.

CONTINUA EL RENOU AL VOLTANT DEL CENTRE

Mentrestant, l'espai del centre polític continua sent motiu de forta disputa. A Madrid, s'entrevisten Sentís, Cañellas i Güell i parlen llargament; però la Unió Democràtica de Catalunya continua rebutjant, per al centre que ells propugnen, la presència d'UCD i fins i tot ho expressen en una carta que han cursat als seus militants. Continua, per tant, la divergència, en aquest tema, entre UDC i el seu dirigent Anton Cañellas, que sí que està disposat a l'acord amb UCD. Per cert que Carles Sentís, en una entrevista a Mary Mérida, publicada a la "Hoja del Lunes" de Barcelona aquesta setmana, es va passar de rosca en uns atacs a Convergència Democràtica. Ben segur que a l'ucedista Sentís no se li van assentar bé les declaracions de Jordi Pujol rebutjant l'entesa amb UCD i qualificant aquest partit, a Catalunya, de "sucursalista". Sentís torna la pilota al dirigent de CDC i diu que aquest és un partit heterogeni "al voltant d'un caris-

ma personal", que no és centre ni res que se li assembla, que és radicalista en la concepció de les autonomies i que el "centre" de debò són UCD i Centre Català.

MÉS COMPETÈNCIES

D'altra banda, el consell de ministres ha acordat transferir algunes competències més a la Generalitat. Són en matèria d'administració local, de turisme, de transports i d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses. No es coneix encara el detall —en escriure aquesta crònica no han aparegut al Butlletí Oficial de l'Estat els decrets encara— però sembla que pot tenir certa importància la transferència en transports. Encara que amb lentitud, i amb totes les limitacions que es vulgui, les transferències van rajant. Es nota, però, el retard en algunes, assenyaladament les de treball i sanitat.

Pel que sembla, i després d'una reunió dels consellers Gutiérrez Díaz, Reventós, Pujol i Sentís amb en Martín Villa, els traspassos de funcions de les diputacions s'acceleraran. En canvi, va a marxa lenta el decret d'ensenyament del català. ¿Fins quan?

ENRIC VIVES

La comissió que es convertí en ponència.

filat prim

per RAFAEL RIBÓ

Estiu: parèntesi polític?

Estem entrant al període oficial de vacances, molts polítics descansen ja, i l'activitat "a les alçades" ha pres un ritme alentit. És un bon moment per demanar-se quines feines tenim al davant, amb quines prioritats i així poder reflexionar i preparar-nos per les properes batalles.

No hi haurà quasi estiu per als qui participin a l'elaboració definitiva de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, sigui en les respectives comissions o nuclis de treball de cada partit, sigui a la "Comissió dels 20" dels parlamentaris de Catalunya. No hi haurà quasi vacances per a aquells qui (i tant de bo fossin molts!) s'amoïnen per les alternatives municipals i pels problemes dels nostres ajuntaments. I, sobretot, qui no farà vacances és la crisi econòmica i l'augment de l'atur, la qual cosa anuncia les reivindicacions socio-econòmiques que haurem d'empènyer amb més força encara just després de l'agost.

El Senat té a les seves mans una de les claus de la situació política: la Constitució. Tampoc no faran vacances (alguns ja les han fetes) els senadors i caldria que s'afanyessin en el seu treball. Pel damunt d'aquest, i pel damunt de tots nosaltres, planegen dos greus perills que podrien obstaculitzar la necessària i urgent aprovació de la Constitució i la promulgació oficial de les llibertats democràtiques. D'una banda, hom tem nous atemptats amb afanys desestabilitzadors. De l'altra, hi ha indicis d'esmenes a l'engròs per part d'aquells

Unes dades significatives

Català: la majoria l'entén

Algunes veus auguren una trista sort a la llengua catalana, basant-se en fets que ningú no nega: les llargues èpoques d'opressió i prohibició, que la llengua castellana continuarà sent oficial a Catalunya, juntament amb el català, la forta presència d'immigrants d'altres terres... Tot això és veritat. Però també cal tenir en compte que el català continua viu, i no només en l'àmbit familiar, malgrat tots els embats que ha hagut de partir i que, no ho oblidem, es remunten molt més enllà dels quaranta anys franquistes.

D'altra banda, el pes del corrent immigratori de parla no catalana s'ha de veure amb dades reals. I llavors es veu que les coses no són tan negres, s'esvaeix el mite i queda la realitat. El Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya ha fet una estadística, basada en el padró municipal de 1975, del coneixement relatiu del català que té la població de Catalunya. Examinant les xifres, veiem que fins i tot a les comarques on l'ús familiar del català és més baix (Barcelonès, sense la capital, 21,7 per cent; Baix Llobregat, 27,3 per cent), el total de persones que entenen la llengua del país és sempre superior al cinquantena per cent. Exactament, el percentatge més baix és el 55,1. En aquest grup de persones que entenen el català es compta els qui, a més a més, el parlen i també els qui l'escriuen i tot. I això l'any 1975, encara sota la dictadura.

No creiem pas que les dades de l'estadística del Consorci siguin exagerades per la banda de l'optimisme. Més aviat ens decantem a considerar-les una mica per sota de la realitat, pel que fa a la presència del català. Podem creure que els qui van posar al padró municipal que entenen el català, és que l'entenen prou bé; que els qui hi van afegir que el parlaven, no es limitaven a saber confeccionar amb dificultats algunes frases molt habituals, i que els qui declararen que l'escriuen ho feien amb una correcció acceptable. Gosem afirmar això perquè és palesa la nostra "modèstia" en aquest aspecte. Tots coneixem munts de persones que diuen que no saben escriure el català perquè cometien faltes gramaticals quan ho fan. Si fer faltes vol dir no saber escriure una llengua, hauríem de fer l'absurda afirmació que hi ha moltíssimes persones de parla castellana, a Espanya, que "no saben escriure el castellà". Tot això pot semblar elucubració. Ho seria si volguéssim modificar les dades de l'estadística del Consorci; però només volem raonar que no són exagerades a favor del català.

Anem a veure'n algunes, d'aquestes dades. A la ciutat de Barcelona hi ha un 47 per cent de gent que té el català com a llengua familiar i un 19,1 per cent que l'escriu; el total dels qui l'entenen és del 83,3 per cent. Entre les comarques més catalanitzades tenim Osona (ús familiar el 77,1 per cent; total que l'entenen, 93,7), el Berguedà (74,3 i 93,5 respectivament) i l'Alt Penedès (70,4 i 87,3). Les menys catalanitzades, ja ho hem dit, són el Baix Llobregat (27,3 d'ús familiar i 58,1 que entenen el català) i el Barcelonès sense la capital (21,7 i 55,1). Repetim que el percentatge de gent que entén el català comprèn també els qui el parlen i els qui l'escriuen.

L'examen d'aquestes dades estimula a creure que el català no quedarà reduït a llengua d'estar per casa. Ja ho veureu, amb el temps.

Un guàrdia gravíssim Una altra provocació

Un ferit gravíssim —cremat el setanta per cent del cos— i dos ferits lleus són el resultat d'una acció d'uns quants delinqüents que, el 30 de juliol passat, llançaren diversos "còctels mòlotov" contra una caserna de la Guàrdia Urbana al districte cinquè de Barcelona, en acabar una manifestació de gais. Els tres ferits són tres guàrdies que, al moment de l'atac, estaven, desarmats, al cos de guàrdia de la caserna.

El comandant d'aquesta caserna ha dit a TREBALL que, el dia abans de l'atac, havien rebut una telefonada d'un element que, en nom del "Partit Comunista", anunciava una imminent acció sangonera. "Tindreu un mort", havia dit l'anònim. Un guàrdia de la caserna, quan hi anàrem per informar-nos, ens deia: "Tinc per cosa segura que no eren comunistes els delinqüents que ens atacaren".

L'atac contra la Guàrdia Urbana, coincidint amb la manifestació de gais que protestaven per la detenció del pintor i travesti Ocaña, podria semblar un acte de revenja criminal. Precisament els guàrdies de la caserna del districte cinquè havien arrestat, el 24 del mateix mes, Ocaña per alteració de l'ordre públic. "El nostre cos —ens deia el comandant de la caserna— no té funcions d'ordre públic, encara que, de vegades, n'ha de fer en grau menor o major. Ens

resulta difícil atènyer-nos a la nostra funció estrictament institucional".

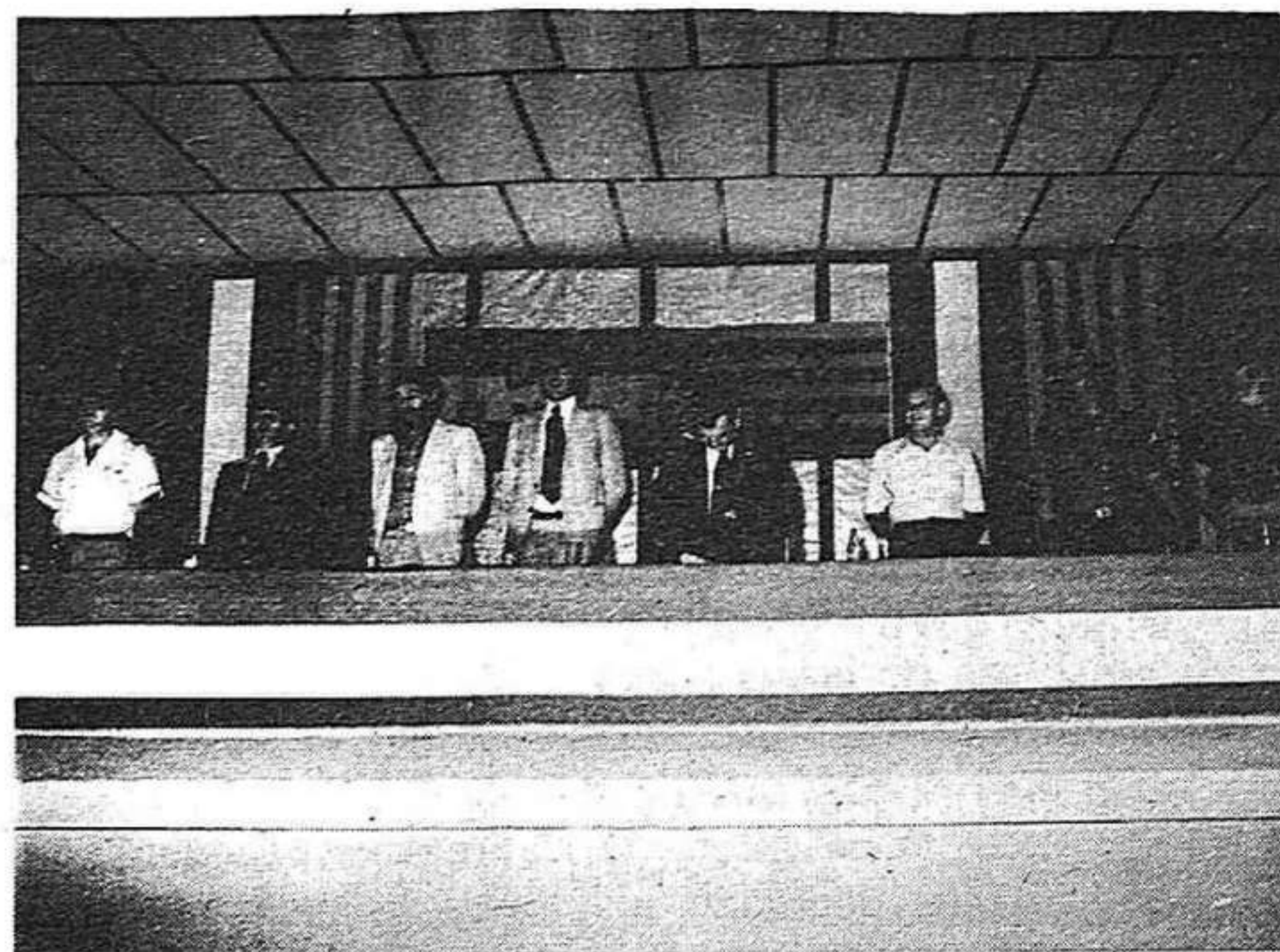
L'atac, però, no és una revenja, és una provocació contra la democràcia, contra la Guàrdia Urbana, contra els comunistes, contra els gais, contra tota la societat. ¿Qui són aquests elements que es diuen del partit Comunista, designació a la qual, de vegades, afegeixen l'adjectiu "internacional"?

Els gais han fet saber que els delinqüents que llançaren els còctels no tenen res a veure amb el seu moviment. La Guàrdia Urbana condemna i està de dol. La societat —si li queda una mica de temps— només pot lamentar el fet. El procés de democratització en sofreix les conseqüències, sobretot pel que fa a les persones que tenen com a doctrina política i social fonamental el "tant-se'm'enfotisme".

AGUSTÍ FORNER

A la Generalitat.

Un míting conflictiu.

El president de la Junta d'Andalusia a Catalunya

Fernàndez Viagas: ¿qui pensa en Andalusia?

El senyor Plácido Fernàndez Viagas, president de la Junta d'Andalusia, ha visitat Catalunya. "Els andalusos de Catalunya necessiten informació de primera mà i vinc a rendir comptes", havia declarat el president. La visita va ser organitzada pel Centre Andalús "Blas Infante". Entre els actes programats destacava el míting a Cornellà que el president del Centre, Gonzalo Crespo, qualificà "avant-match" d'acte polític però apartidista, ja que hi intervenien representants de les principals forces polítiques catalanes: Àngel Pereda de CDC, Cipriano Garcia del PSUC, Eduard Martí del PSC i Ramírez Heredia d'UCD. Dissortadament, l'acte va tenir un acabament de pamflet electoralista de bastant poc gust.

El president Fernàndez Viagas fou membre de Justícia Democràtica i va ser sancionat diverses vegades per les seves actituds democràtiques, en el darrer període del franquisme. Senador per Sevilla a les eleccions del 15-J representant el PSCE, fou elegit

president en constituir-se la Junta d'Andalusia el darrer 28 de maig.

La presència del president entre nosaltres era una bona ocasió per estrènyer la solidaritat entre Catalunya i Andalusia, per conèixer més de prop la situació del poble andalús, el problema de l'atur i el paper de la Junta d'Andalusia. Una bona ocasió per conèixer les dificultats d'una Junta sense atribucions ni mitjans materials i que té seriosos enfrontaments amb les diputacions. Una ocasió que el senyor Fernàndez Viagas va estar a punt de malmetre.

ESPERIT UNITARI I SOLIDARITAT

Amb esperit unitari acudiré al Pati Blau de Cornellà unes 600 persones. Amb esperit unitari parlarem els representants dels partits polítics catalans més importants. L'únic que no va saber copsar aquest esperit va ser el senyor Fernàndez Viagas. Llàstima!

Àngel Pereda recordà que la immigració dels andalusos a Catalunya és un dels costos socials dels plans de desenvolupament de López Rodó; que els problemes de la manca de serveis, de l'especulació del sòl que pateixen principalment els immigrants, s'han d'arreglar des de la plaça de de Sant Jaume.

Cipriano Garcia assenyala que una gran part del desenvolupament econòmic de Catalunya és també una aportació dels treballadors immigrants.

Eduard Martí remarcà la necessitat, per consolidar i estendre les autonomies, que els treballadors tinguin un major protagonisme a través dels seus partits.

Juan de Dios Ramírez Heredia no va encertar el to del seu discurs. Com més parlava de l'explotació del poble andalús més li recordava el públic la seva vinculació a UCD. Tot i insistir que Andalusia estava per damunt de les idees polítiques, el públic no podia deixar de pensar que l'odi "señorito" que Ramírez Heredia es carregava, segurament portava el carnet d'UCD a la butxaca o votava per aquest partit.

La veritat és que tots van fer grans esforços per ser unitaris, que ningú no va pronunciar explícitament el nom del seu partit, que tot anava prou bé quan li va tocar el torn al senyor Fernàndez Viagas.

EL PRESIDENT ES VA PASSAR

El president va començar dient que no faria exercici de neutralitat "com ens demanen les consciències benpensants d'allà baix". "Allà baix s'intenta confondre'ns. Es demana que el president ho sigui de tots els andalusos, i això vaig prometre en la mesura que tots els altres es consideressin també servidors de tots els andalusos, no per fer exercici de neutralitat... com si per als problemes de l'atur, la reforma agrària, la immigració, la dreta i l'esquerra poguessin oferir les mateixes solucions."

Aquí ja va començar la perplexitat d'un públic que volia escoltar quina era la situació a

Andalusia i les solucions.

El president seguí: "Per no haver de disfressar les paraules entre persones que ens entenen perquè som honrats, parlaré amb claredat. Hi ha aquí representants de diversos partits que tenen per denominador comú ser andalusos de naixement, però tots sabem perfectament quina és la seva militància de partit, i no cal dir que a la Junta d'Andalusia ningú, ni el seu president, no ha de penjar la seva ideologia a la porta. Hem de manifestar-la, i jo sóc socialista. Perquè sóc socialista tinc confiança que el poble andalús disposarà en el seu dia, en les eleccions al parlament andalús, la seva confiança en el Partit Socialista, que és el meu."

Dit això diverses veus cridaren "aquí no venim a fer proselitisme" i es van crear uns moments de desconcert, mentre que un grup d'unes cinquanta persones abandonaren immediatament el local. El discurs del president seguí pel mateix camí i més gent anà abandonant la sala de forma ostensible. La solució, ens va venir a dir Fernàndez Viagas, quan manin els socialistes.

Permeteu-me la versió lliure d'un vell acudit. "Si els rics pensen en Madrid, els pobres pensen en Catalunya i certs polítics només pensen en els vots, ¿qui pensa en Andalusia?"

JOAN SANJUAN

"Parlaré amb claredat" (Fotos Morera)

Sanitat: mesures desestabilitzadores

Cal ampliar els actuals serveis sanitaris

La situació que s'ha creat arran d'unes mesures que el ministeri de Sanitat i Seguretat Social va prendre i que afectaven tots els metges i hospitals de la Seguretat Social, originant un fort malestar que podia desembocar en un conflicte gravíssim en la sanitat, va ser examinada en una reunió del Secretariat del Comitè Central del PSUC el 29 de juliol. Després d'aquesta reunió, el Secretariat del Comitè Central va publicar un comunicat que diu:

1r. Abans de prendre mesures tan greus i clarament desestabilitzadores per al bon funcionament dels centres sanitaris, haurien d'haver-se estudiat i consultat altres possibles sortides de la crisi, tot i acceptar el marc d'austeritat i racionalització que s'imposa en el sector sanitari.

2n. És indubtable que entre les causes que han provocat aquesta situació s'hi troben abusos, malversacions i mala administració dels recursos de la Seguretat Social.

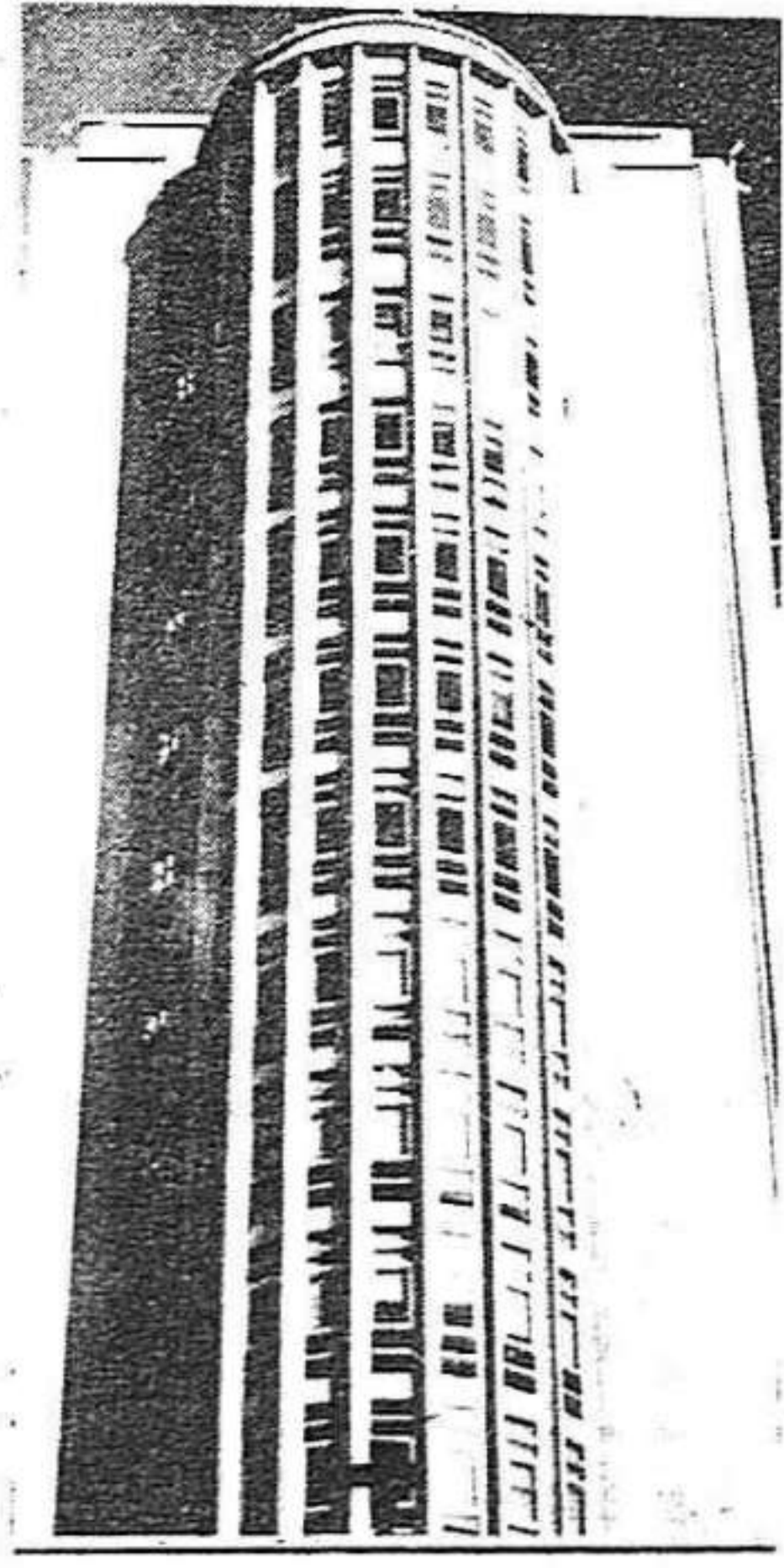
3r. Però és del tot inadmissible que, sense aclarir tots aquests fets, es pretengui fomentar un enfrontament entre els usuaris i els treballadors i professionals sanitaris, carregant solament sobre aquests totes les insuficiències o incongruències de l'assistència sanitària i de la Seguretat Social. El pressupost destinat a les prestacions que ara pro-

posa suprimir el Ministeri no és ni de lluny decisiu per a la Seguretat Social i, en tot cas, s'haurà de contemplar paral·lelament a qüestions tan importants com la moratòria fiscal en el pagament de la quota empresarial, la no participació encara de les centrals sindicals en la gestió de la Seguretat Social o l'opacitat dels seus pressupostos i comptes, entre altres coses.

4r. El Ministeri de Sanitat, amb més d'un any de funcionament, no ha fet conèixer encara les tan esperades lleis de bases de la sanitat i de reforma de la Seguretat Social. Lleis tan necessàries per assentar les bases d'un nou sistema de gestió i administració de la Seguretat Social i del servei públic de sanitat.

5è. La sortida, per nosaltres, ha d'estar en el marc del manteniment i, fins i tot, de l'ampliació dels actuals serveis sa-

nitaris, però, això sí, inscrits en un nou context d'austeritat, que s'hauria de materialitzar tenint en compte les següents premisses: Participació i corresponsabilització en la gestió, transferència a les diferents comunitats autònòmiques de totes les competències en assistència sanitària i plena transparència per un millor coneixement de tots els elements que configuren aquesta greu crisi.

Quan va començar a discutir-se l'avantprojecte de text constitucional, els grups parlamentaris catalans no volien renunciar a la paraula "nacionalitats" perquè darrere hi havia molt més que un significat susceptible d'interpretacions jurídiques:

A l'altre costat, Fernández Miranda posà damunt la taula, en unes recents declaracions recollides per les agències informatives, que una alta personalitat del govern li havia manifestat que el terme nacionalitats, o de semblants, havien hagut de ser acceptats a la Constitució per la via del consens, però que el que calia fer ara era buidar-los de contingut polític i d'intenció.

No cal dir que s'ha fet un primer pas important en imposar al text constitucional el dret a l'autonomia

de nacionalitats i regions. Ara caldrà, a través de l'elaboració dels diferents estatuts d'autonomia i reglamentacions jurídiques, que succeeixi precisament tot el contrari del que reflectien les declaracions de Fernández Miranda. I les forces polítiques catalanes no volen deixar passar temps perquè l'autonomia es buidi, sinó ben al contrari, ja treballen perquè s'empleni, tal com demostra la recent constitució de la ponència que redactarà el reivindicat Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Francesc Vila Abadal, director de "L'hora socialista", Miquel Sellarès, destacat militant nacionalista i, fins fa poc, dirigent de CDC, i Rafael Ribó, del Comitè Executiu del PSUC, ens donen la seva opinió en un intent de situar el que ha estat un dels temes més debatuts en la discussió de la Constitució.

Un dels temes més debatuts al Congrés de Diputats

Les nacionalitats al projecte de Constitució

FRANCESC VILA ABADAL:

Donada la composició del Parlament, on hi ha molts ex-franquistes i d'altres persones de tradició "jacobina", crec que és positiu, molt positiu, haver obtingut que el terme "nacionalitats" hagi estat inclòs en la nova Constitució. També considero positiu haver aconseguit l'aprovació d'altres articles que, tractats amb habilitat, poden donar gran contingut a les futures autonomies.

No s'ha pogut, o no s'ha volgut, incloure-hi l'expressió "dret d'autodeterminació". Malgrat que el "dret d'autodeterminació" ha estat, durant molts anys, un dels mòbils de l'oposició democràtica a Catalunya i el considero un dret indeclinable de tots els pobles.

Ja se sap que en política, a vegades, s'ha de cedir per obtenir altres avantatges.

Opino, com Pierre Vilar, que, les lleis, més que el que diuen per elles mateixes, depenen molt de la forma de ser aplicades i del profit que serem capaços de treure'n.

MIQUEL SELLARÈS I PERELLÓ:

La correlació de forces del marc en què s'ha elaborat

Sellarès: la correlació de forces no ha estat favorable.

la Constitució de l'Estat espanyol no ha estat gens favorable per a les nacionalitats. L'elaboració de la Constitució s'ha fonamentat bàsicament en el pragmatisme, el realisme, en el consens, en la por als poders fàctics, oblidant molt sovint l'audàcia d'una actitud responsable que ajuda a la vitalització d'una nacionalitat oprimida com són els Països Catalans.

Hi ha aspectes com el del dret a l'autodeterminació, la possibilitat d'uns Països Catalans, etcètera, que fan que aquesta Constitució només sigui acceptable per als nacionalistes catalans tenint en compte la desfavorable correlació de forces i la necessària consolidació de la democràcia actualment. Però, després d'un període de temps, caldrà anar més enllà del simple Estat regional que avui per avui ha quedat constituït. I caldrà discutir de sobirania a sobirania la plurinacionalitat real de l'Estat, dintre la necessària solidaritat de les classes populars de totes les nacionalitats i regions de l'Estat.

RAFAEL RIBÓ:

Cal recordar un cop més que la plurinacionalitat de l'Estat espanyol, innegable des d'un punt de vista històric i estructural, no ha estat mai reconeguda per les Constitucions de la nostra història. D'altra banda, la història mostra la diversitat de graus de consciència col·lectiva que hi ha a les diverses nacionalitats, de la mateixa manera que explica els desnivells econòmics. Diversitat de reivindicació i desigualtats econòmiques són dos dels factors que incideixen amb més força al moment d'avaluar la justícia de la solució constitucional pel que fa al problema de les autonomies.

L'article segon de la Constitució parla de les nacionalitats que configuren la nació espanyola. L'ambigüitat del seu redactat expressa el compromís que ha calgut assolir per constitucionalitzar el terme "nacionalitats". Serà en el

joc polític democràtic del futur que s'aniran clarificant les posicions que hi ha dessorra aquesta formulació. El fet d'aconseguir progressivament estatuts d'autonomia i de posar-los en funcionament hi contribuirà.

El text constitucional ofereix un tractament ampli del tema de les autonomies, però té imprecisions que podrien esdevenir seriosos obstacles per assolir una autonomia política amb verdaderes capacitats legislatives, executives i judicials en l'àmbit de la pròpia comunitat.

Els principis bàsics del sistema autòmic descrit a la Constitució són la unitat d'Espanya i la solidaritat dels pobles que la componen.

Una regulació positiva

L'estructura autònoma de l'Estat és un dels trets més importants de la Constitució, tant si es compara amb les constitucions vigents a Europa com amb les de la nostra pròpia història. El principi fonamental és a l'article segon, que diu:

"La Constitució es fonamenta en la indissoluble unitat de la nació espanyola, pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols, i reconeix i garanteix el dret a l'autonomia de les nacionalitats i regions que la integren i la solidaritat entre totes elles."

L'aprovació d'aquest article i de tots els que se'n deriven ha estat una de les dificultats més grosses del procés constituent. L'oposició inicial dels partits conservadors i centralistes es va poder vèncer gràcies a un acord entre socialistes, comunistes, minoria catalana i UCD. Aliança Popular ha votat contra aquesta part del text constitucional i el PNB no l'ha acceptada perquè no recull íntegrament els plantejaments forals.

La regulació actual significa un gran progrés democràtic perquè reconeix els drets polítics, lingüístics i culturals en general de les nacionalitats i regions i per tant, admet els trets propis dels pobles que integren Espanya. I perquè estableix les bases per trencar el centralisme tradicional, instrument essencial de l'oligarquia per mantenir el seu domini fins avui.

Segons la Constitució, les nacionalitats i regions, que s'hi denominen genèricament "comunitats autònomes", poden tenir, com a institucions pròpies, un Parlament o Assembla, un consell o govern, un president que ho és alhora de la comunitat autònoma i del consell o govern i un Tribunal Superior de Justícia.

Aquestes institucions actuen en les matèries que són competència de la comunitat autònoma. Hi haurà, per tant, matèries que són competència de les institucions centrals de l'Estat (les Corts, el Rei, el govern...) i matèries que són competència de la comunitat autònoma.

¿Quines corresponen a cada nivell? Les competències de les institucions centrals estan assenyalades expressament a l'article 143 de la Constitució. Les competències de les co-

munitats autònomes són totes les altres, que hagin estat assumides en el respectiu Estatut d'autonomia. La llista de les competències centrals de l'article 143 (política internacional, forces armades...) és àmplia, però permet també un marge de competències importants per a les comunitats autònomes. De més a més, algunes matèries de competència central poden ser transferides a la comunitat autònoma, d'altres poden ser-hi delegades i d'altres encara, poden ser acomplides per la comunitat autònoma encara que la legislació correspongui a les Corts. Resumint, podríem dir que hi ha un nivell d'autonomia semblant, i potser encara superior, al que va tenir Catalunya quan la segona República. Amb la diferència important que ara tenim un sistema general per a tot Espanya.

La dificultat d'acord en aquesta matèria ha comportat alguns aspectes negatius: la prohibició expressa de futures federacions entre comunitats autònomes, el rebuig d'un Senat que representés especialment les esmentades comunitats —s'ha configurat un Senat conservador, semblant a l'actual— i la diferència que hi haurà, durant cinc anys, entre dues menes d'autonomia. Algunes autonomies (les que van plebiscitar un estatut durant la segona República, que és el cas de Catalunya, Euskadi i Galícia, o les de les comunitats que la sol·licitin per quatre cinques parts dels seus ajuntaments) tindran les competències que hem vist i el procés d'aprovació del seu estatut es farà amb una participació popular gran. Les altres tindran durant cinc anys unes competències més reduïdes, que fixa també la Constitució. Després d'aquest temps, totes les autonomies podran ser iguals.

Els principis bàsics de tot el sistema autòmic descrit són la unitat d'Espanya i la solidaritat dels pobles que la componen. I la Constitució assenjala expressament que aquesta estructura ha de facilitar la disminució de l'actual desequilibri entre els diversos territoris.

En conjunt, el sistema d'autonomies de la Constitució és francament positiu: reconeix millor que cap altra constitució espanyola els drets de les nacionalitats i regions i possibilita constituir una Espanya unida voluntàriament i amb més gran llibertat i igualtat entre tots els seus pobles.

ELISEU AJA

Construcció: un bon conveni

Al cap de quatre mesos d'ardues negociacions firmà fa poc a l'AISS de Barcelona el conveni de treball de la construcció. Els representants de Comissions Obreres i els trenta delegats de la "Comissió de Defensors dels dos-cents", organisme màxim dels treballadors del ram, es pronunciaren obertament per la firma, mentre que les centrals UGT, USO i CSUT declinaren no ratificar el conveni.

El principal cavall de batalla foren les taules de rendiment proposades pel patronat. Aquestes taules provocaren desacords entre les centrals a l'hora de negociar. Tanmateix, per Comissions Obreres (més del cinquanta per cent de delegats en el ram), com deia a TREBALL el secretari general de la construcció Justinià Martínez, s'ha aconseguit que, en comptes d'institucionalitzar el preu fet —com pretenia el patronat—, les taules de rendiment puguin arribar a ser un element de racionalització del sector i no vagin contra els interessos dels treballadors.

"Vam dir que sí a les taules —explicava Martínez— perquè seran elaborades per una comissió paritària de treballadors, empresaris i tècnics. La cosa més important, però, és que aquestes taules no es faran en un despatx, sinó a les mateixes obres, tenint en compte les opinions dels treballadors i partint d'un rendiment normal".

A més a més, aquestes taules s'aplicaran a partir del primer de gener, de manera experimental durant tres mesos.

Després de la lluita, l'acord (A la foto d'arxíu, una de les darreres manifestacions dels treballadors)

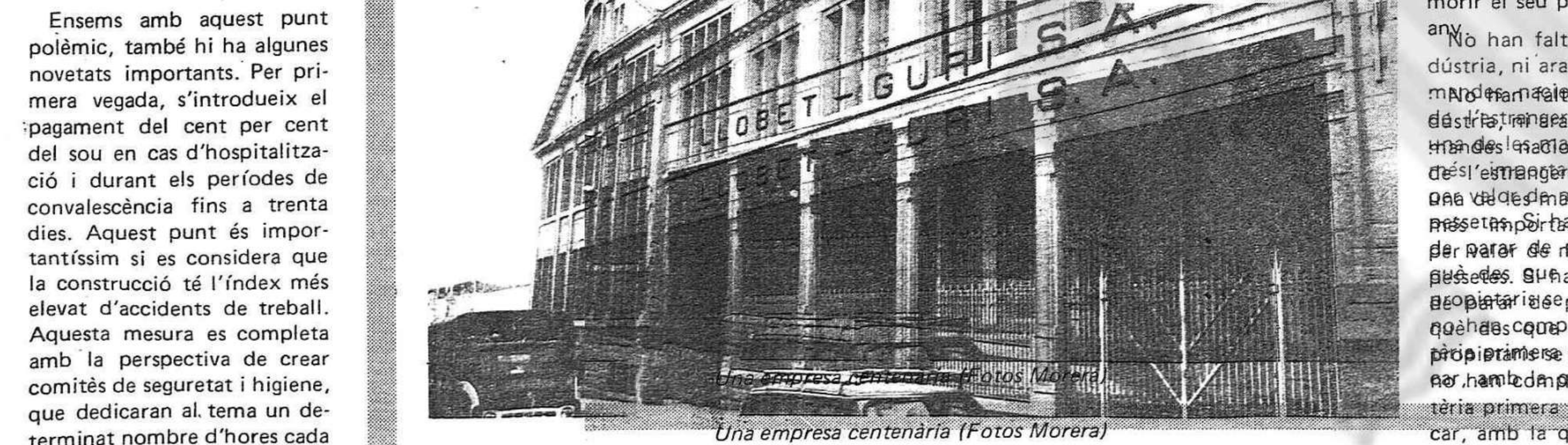
Després de la lluita, l'acord (A la foto d'arxíu, una de les darreres manifestacions dels treballadors)

Una empresa centenària que pot anar-se'n en orris

Cal·lella: "La Carretera" no paga

El tema de la empresa centenària que pot anar-se'n en orris és el de Cal·lella. La "Carretera" no paga. Els propietaris de la fàbrica de cal·lella, que té 40 anys, i no tanquen les portes per sempre més deixant cent quaranta famílies de Cal·lella sense pa.

Aquests casos són tan freqüents que ja s'ha presentat un expedient de crisi. Milers de treballadors, per aquesta causa, estan sense feina, i les seves famílies són el problema.

Una empresa centenària (Fotos Morera)

moment ens hem atès a l'organisme representatiu, cosa que hem fet amb els treballadors de la fàbrica de Cal·lella. És un pacte que ve de molt lluny i que té un caràcter d'història. És un pacte que té un caràcter d'història i que té un caràcter d'història.

El principal cavall de batalla foren les taules de rendiment proposades pel patronat. Aquestes taules provocaren desacords entre les centrals a l'hora de negociar.

SEAT: lliurar-se a la FIAT

El capital públic ha anat jugant fins al moment just el paper de comparsa

El capital públic ha anat jugant fins al moment just el paper de comparsa del capital privat

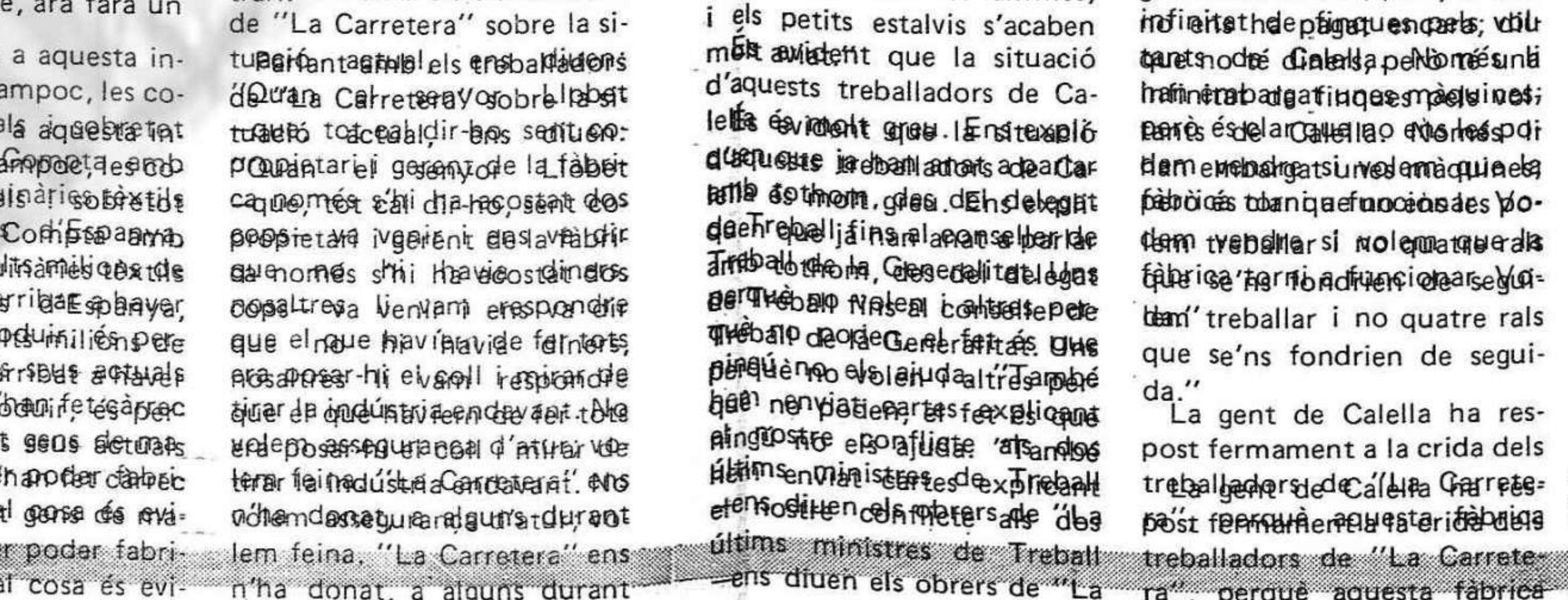
Cal pensar aquest anunci en relació amb dos altres fets. El primer és la crisi de l'automòbil, un sector que està patint una crisi de producció, però no de vendes. El segon és la política conjuntural de la FIAT, que està patint una crisi de producció, però no de vendes.

Després de la lluita, l'acord (A la foto d'arxíu, una de les darreres manifestacions dels treballadors)

SEAT: lliurar-se a la FIAT

El capital públic ha anat jugant fins al moment just el paper de comparsa del capital privat. La FIAT està patint una crisi de producció, però no de vendes.

La FIAT està patint una crisi de producció, però no de vendes. El capital públic ha anat jugant fins al moment just el paper de comparsa del capital privat.

Una de les darreres accions dels de SEAT

El capital públic ha anat jugant fins al moment just el paper de comparsa del capital privat

SEAT: lliurar-se a la FIAT

El capital públic ha anat jugant fins al moment just el paper de comparsa del capital privat

El capital públic ha anat jugant fins al moment just el paper de comparsa del capital privat

El capital públic ha anat jugant fins al moment just el paper de comparsa del capital privat. La FIAT està patint una crisi de producció, però no de vendes.

Després de la lluita, l'acord (A la foto d'arxíu, una de les darreres manifestacions dels treballadors)

SEAT: lliurar-se a la FIAT

El capital públic ha anat jugant fins al moment just el paper de comparsa del capital privat. La FIAT està patint una crisi de producció, però no de vendes.

La FIAT està patint una crisi de producció, però no de vendes. El capital públic ha anat jugant fins al moment just el paper de comparsa del capital privat.

Una de les darreres accions dels de SEAT

Una interessant doble exposició a Florència

Erwin Piscator o el teatre com a servei públic

Una breu estada a l'atractiva ciutat toscana de Florència em va permetre visitar —i conversar amb alguns bons amics de TREBALL— la doble exposició instal·lada al Palazzo del Parterre: "Erwin Piscator (1893-1966)" i "El teatre a la República de Weimar (1918-1933)". Dues mostres íntimament lligades entre elles; jo diria que apareixen com un tot al servei de la classe obrera, com un ampli treball tendent a proposar una reflexió sobre què pot ser un teatre entès com a element protagonista en la lluita de classes. En aquest sentit, l'esmentada mostra, que ha estat realitzada en el seu origen per l'Akademie der Künste, de Berlín, i per l'Institut Theaterwissenschaft de la Universitat de Colònia, respectivament, té un valor objectiu que ultrapassa de molt l'estrictament teatral. L'exposició es va inaugurar (en el seu periple italià) a Roma i romandrà a Florència fins al 20 d'agost, amb la idea, segons m'informen, de viatjar després a d'altres ciutats.

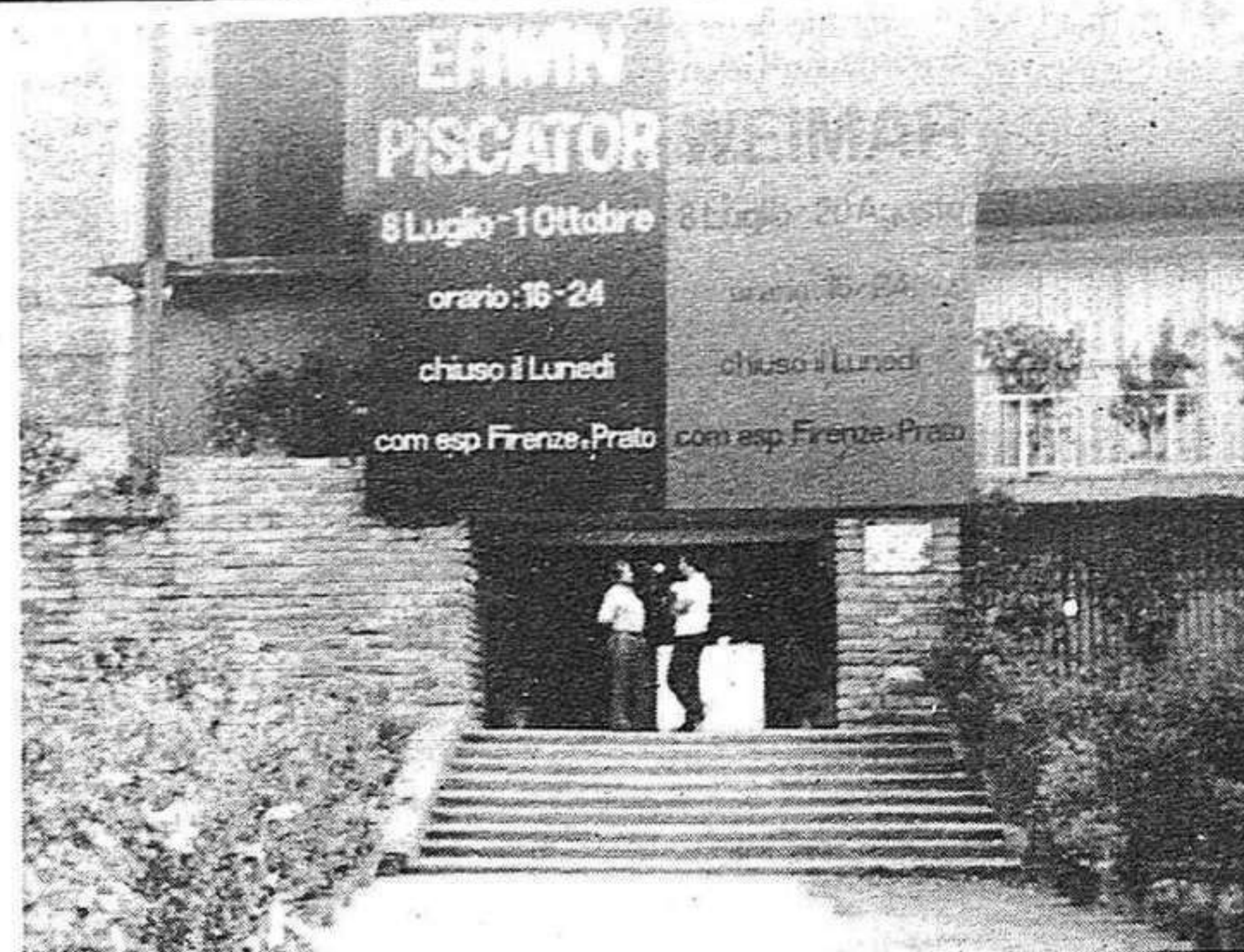
La mostra busca indicar en quina mesura el teatre de la República de Weimar (procés històric que va acabar amb l'accés d'Hitler al poder el 33) va ser un teatre d'actualitat, amb quina rapidesa va reaccionar envers les grans agitacions històriques de la primera guerra mundial, i també de

la revolució d'octubre, i quins impulsos ideològics varen sustentat la seva temptativa de superar els problemes concrets del seu temps. Una clara impressió que vaig tenir després de visitar la doble mostra és que el mite dels "dau-rats anys vint" havia estat demolit. Incomptables esbossos

teatral, maquetes espectaculars de muntatges signats per Piscator, fotografies significatives, còpies originals, dades científiques i una vasta documentació visual formen la part fixa de la mostra. D'altra banda, un doble circuit de diapositives sobre la vida del creador del "teatre polític" i un altre dispositiu per mitjà del qual es projecten i comenten en "off" diapositives relacionades amb el context social i històric d'aquells anys, conformen un ségon nivell d'apropament a aquesta experiència. Al capdavant, el rigorós ordenament de tot aquest abundós material, esplèndidament ofert, de més a més, acaba per explicitar en si mateix el sentit del teatre com a "servei públic". Globalment, la suma de materials seleccionats —vida i obra d'Erwin Piscator d'una banda, esmicolament analític del teatre que es feia a la República de Weimar d'altra— concreten les fases històri-

ques. La primera, la postguerra revolucionària (1918-1923) caracteritzada per un contrast de classes entre un proletariat revolucionari i estrats de la petita burgesia progressista d'una banda i, d'altra, l'alta burgesia, l'exèrcit reaccionari i monàrquic i estrats de la petita burgesia nacionalista i ja feixista.

La mostra que vaig visitar no s'inspira en personalitats ni estils sinó en les temàtiques de les cartelleres teatrals d'aquells anys. És precisament aquest punt que permet fer conèixer, sobretot, posicions i preses de posició del fet teatral respecte als esdeveniments concrets i als problemes històrics, els conflictes i les lluites de classes d'aquella època. El nucli de la mostra es divideix en quatre grans seccions que il·lustren respectivament quatre vessants o posicions: la del teatre expressionista (Strindberg i We-

dekín com a precursors, Ernest Toller com el seu millor exemple); la del teatre de la "nova objectivitat" (amb l'inici de la fase d'estabilització al voltant de 1924, s'aferma també en l'àmbit teatral la tendència a enfrontar la realitat externa amb els instruments d'una "nova objectivitat"); la del teatre directament partidista envers els problemes contemporanis. Una última secció presentava anàlogues posicions pel que fa als muntatges i postes en escena dels clàssics.

Al capdavant, la mostra del Palazzo del Parterre és una visió molt propera a una enriquidora experiència teatral

directament relacionada amb les classes treballadores. Des d'un punt de vista "tècnic", la mostra és un exemple de com es fa una esplèndida feina d'apropar el teatre a les classes populars, de com s'ha d'interessar aquestes en el fenomen teatral. I diria encara que aquesta mostra té un elevat nivell de qualitat, com a tal, a partir de la seva pròpia riquesa, del material —abundós, rigorós i força significatiu— que s'hi ha fet servir. Una mostra que prou valdria la pena (hi apareixen alguns dels noms més valuosos del teatre contemporani) veure per ací.

PÉREZ DE OLAGUER

La crisi que no mor

Cul de sac del cinema espanyol

El cinema espanyol, el cinema de l'Estat espanyol, continua en crisi. És una malaltia perenne que ni els primers brots democràtics al nostre país no han aconseguit apaivagar.

Esdevé gairebé insultant, per al professional i l'espectador —al capdavant qui pateix els efectes de la malaltia, directament en la seva butxaca; no oblidem que una entrada per a una sala cinematogràfica costa 150 pessetes—, parlar una altra vegada d'aquesta crisi que quaranta anys de franquisme han fet crònica en una de les indústries més complexes de la societat moderna. Perquè no hem d'oblidar que el cinema ajunta indústria amb art, tècnica amb llibertat d'expressió i diners amb imaginació. Com veiem, termes bon xic oposats.

Però cal tornar a parlar de del cinema a Espanya, perquè unes recents declaracions de l'actual director general de Cinematografia, José Garcia Moreno, han fet que s'encrespin siris i troians.

Tothom sap que, des del famós reial decret de l'1 de desembre de 1977, les aigües baixen tènues. La gran família del cinema: productors (amb els directors de franc-tiradors), distribuïdors i exhibidors, és en plena ebullició. Ningú no està content, tothom se sent perjudicat. I és curiós que, cadascú en la seva mesura, té una part de raó. El més orfe de veu i vot és, un cop més, l'espectador —consumidor de menor categoria—, oblidat per tots, que igualment "s'empassa" una vulgaritat qualificada "S" que un "Dersu Uzala" exquisit.

En aquest desgavell conjuntural, les declaracions del director general refermen la impressió de cerimònia de la confusió que està vivint inten-

sament el cinema a Espanya.

Les declaracions del senyor Garcia Moreno, van ser fetes en una roda de premsa celebrada per explicar el funcionament i la necessitat del control de taquilla instaurat a Espanya per un reial decret del 26 de juny d'enguany, complement del ja esmentat de l'1 de desembre del 77. Però, veritablement, aquesta roda de premsa responia més aviat a uns desitjos de neutralitzar els efectes de l'assemblea unitària de treballadors de cinema, convocada, com se sap, per Comissions Obreres i UGT a Madrid el 28 de juny.

En les seves manifestacions, el director general va dir que "la situació no és tan depressiva com es vol presentar, a tot el món hi ha atur". Això, dit així, queda molt bé, però no pas tant si es té en compte que en aquestes moments, a tot el país, no s'estaran rodant més de sis llargmetratges. La producció espanyola està assolint el seu índex més baix.

També va declarar que "no hi haurà dirigisme estatal al cinema; hi haurà una llibertat absoluta de creació, per bé o per mal. A mi m'agradaria que el cinema espanyol fos tan cultural com sigui possible, i el millor. De tota manera, el cinema que es pot veure avui a Madrid és tan cultural com el de París o Londres". Si el senyor Garcia Moreno considera culturals els inimmobles films "S" que es poden veure, no solament a Madrid sinó a tots els cinemes del país, i això li

permet comparar amb París o Londres, per ell va el pollastre. La veritat és que "Morir en Madrid", o "El veraneo" o "L'espoir", estrenades minoritàriament a Barcelona i Madrid, és molt difícil que siguin vistes a les centenars i centenars de sales d'exhibició escampades per tota la geografia hispana, i en això sí que s'està fent dirigisme estatal. Evidentment, cultura no és deixar que un senyor faci el cinema que vulgui per després restringir dissimuladament l'exhibició del producte realitzat.

Envers la crisi, que segons el senyor Garcia Moreno no és tan greu, l'Administració adoptarà dues postures: "Farà complir la quota de pantalla i ajudarà econòmicament creant un sistema creditici vàlid".

Com se sap, la "quota de pantalla", acordada el desembre, establia el "2 per 1"; això suposa que cada cinema ha de projectar pel·lícules espanyoles durant quatre mesos si els altres vuit s'han programat films estrangers doblats, o —que és la mateixa cosa—: "Projecció d'un dia de pel·lícula espanyola, pel cap baix, per cada dos dies de pel·lícula estrangera doblada".

Cal fixar-se detalladament en l'aspecte de pel·lícula estrangera doblada, perquè als cinemes on s'exhibeixen pel·lícules estrangeres amb subtítols en "espanyol" —subratllo espanyol perquè així s'expressa oficialment, amb la qual cosa s'obre un parèntesi força curiós per als films subtítolats en català o en euskera, experiència que ja s'ha fet—, no hi ha aquesta obligatorietat del "2 per 1". Vist que cada dia l'espectador tolera millor els subtítols,

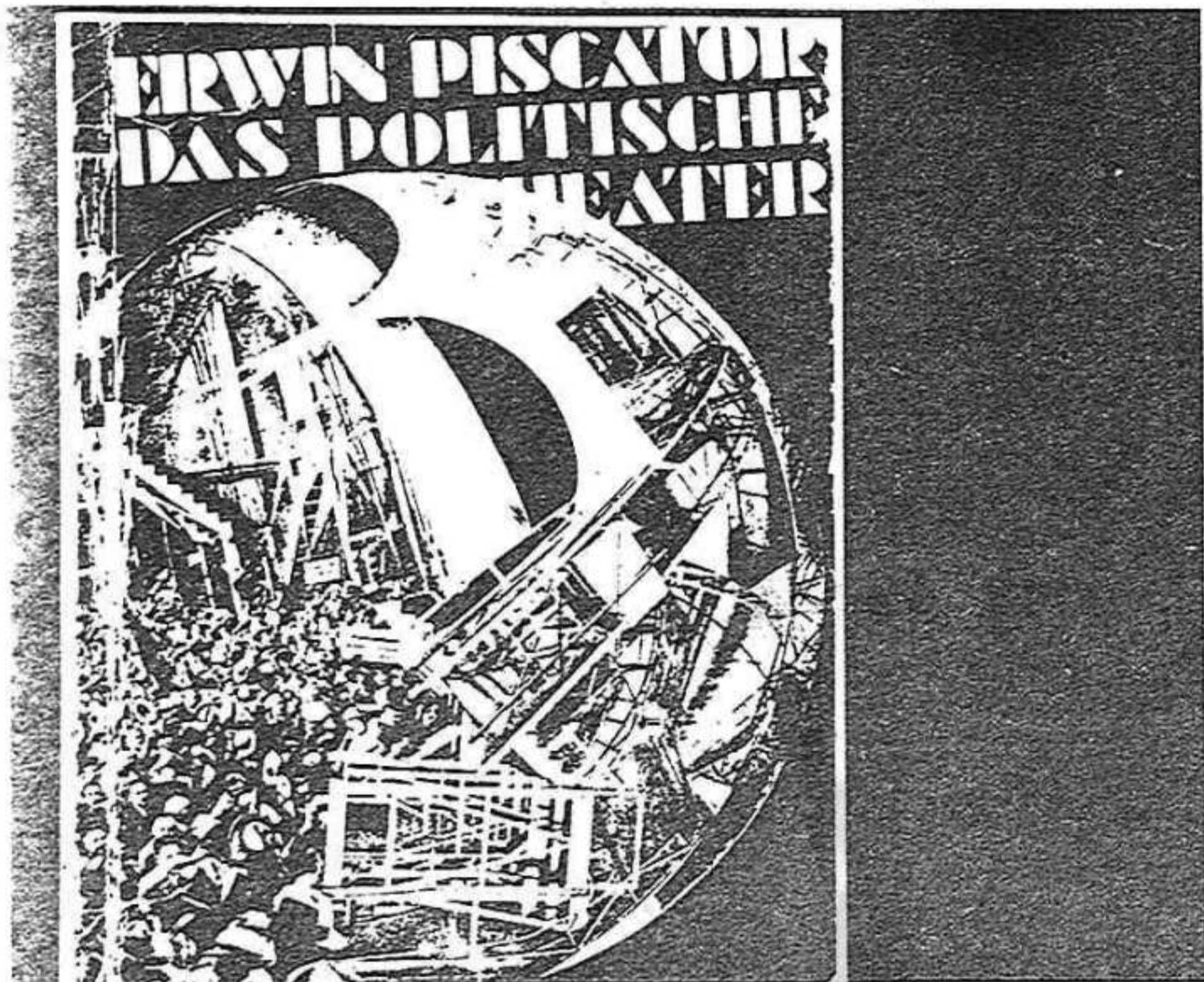
aquest detall pot significar que hi hagi cinemes —especialment a les grans ciutats— que pugin donar durant tot un any films estrangers subtítolats i no n'estrenin cap d'espanyol.

D'altra banda, si tenim present que la "quota de pantalla" va ser incomplida l'any passat per 523 cinemes, amb 37 expedients incoats dels quals podran sortir sancions que van des del mig milió de pessetes de multa a tancar el local, veurem clarament que la situació no és pas cap dolç per a ningú. Els exhibidors acusen la direcció general de Cinematografia d'afavorir els productors; aquests acusen els exhibidors de tenir hipotecats els seus locals cinematogràfics amb pel·lícules estrangeres, preferentment "S", que fan un trist favor a la cultura i a la imaginació; mentre que, per la seva banda, els distribuïdors miren amb desconfiança els lots espanyols, viuen dels estrangers i volen el control de taquilla per tal de millorar els seus percentatges.

Vet aquí una guerra sense treva en la qual, com sempre, els perjudicats són els dos extrems del procés cinematogràfic: l'emissor (el director) i el receptor (el públic).

Tot això es vol arreglar amb el control de taquilla, un control mecànic que faci impossible el frau. L'1 de gener de 1979 s'ha d'iniciar aquest control oficial. Fins llavors, el cinema de l'Estat espanyol continuarà immers en aquesta trista cerimònia de la confusió. Una confusió que ens afecta tots i de la qual tots ens hauríem de responsabilitzar.

MIGUELEFE

Una escena de "Tots els homes del rei", de Robert Penn Warren, per "Dramatic Workshop". (Nova York, 1948), sota la direcció d'Erwin Piscator (Del catàleg de la doble exposició de Florència).

L'última novel·la de Josep Albanell

400.-

VENTADA DE MORTS
(Habitants de la nit)

Josep Albanell

VENTADA DE MORTS
(Habitants de la nit)

DOPESA

GRUP «MUNDO» D'ED

"El imperio de los mil planetas"

Política-ficció en còmic

"Ediciones Junior" del Grup Editorial Grijalbo, dins de la seva línia de còmics, acaba de llençar al mercat un àlbum —el primer d'una nova sèrie de ciència-ficció— que narra les aventures de Valerian i Laureline i que porta el títol de "El imperio de los mil planetas". No és la primera vegada que Junior ens sorprèn amb una bona edició (recordem les aventures del Tinent Blueberry) però si bé fins ara eren sèries que ja havien estat editades anteriorment —encara que malament— la que comença amb aquest llibre representa l'esforç d'acostar als nostres lectors, sense suport publicitari previ, alguns dels personatges de còmics més progressistes dins del model clàssic.

Valerian és un agent al servei del govern terraquí que utilitza, per a les seves missions, una nau que pot viatjar tant a través de l'espai com a través del temps. Trobem aquí una de les constants de tota la literatura de ciència-ficció. Els autors de la sèrie, Jean Claude Mezières —dibuixant— i Pierre Christin —guionista— aprofiten aquesta circumstància del viatge temporal per —en una aventura curta que data de l'any 1968— donar una companyia al protagonista. A partir d'aquest moment, la parella es passejarà per tots els racons de l'univers. Les tres aventures següents —curtes també— serveixen, de fet, per acabar de perfilar els trets dels nous herois. És, doncs, a partir del cinquè episodi —el primer de llarga durada (44 planxes)—, que els lectors espanyols prenen contacte amb la sèrie.

Hi ha com una mena de consens entre els escriptors de ciència-ficció en acceptar que el salt en el temps no pot servir per a modificar els fets històrics. Igualment la colonització d'un planeta no pot desfer l'equilibri ecològic ni desplaçar del seu protagonisme els indígenes. En el cas de Valerian, excepte en el primer episodi, no hi ha cap desig de jugar amb les paradoxes temporals. El salt en el temps només és un recurs narratiu per vèncer les distàncies. Quant a l'al-

tre aspecte, veurem en un proper episodi que no sempre els interessos comercials permeten tenir tant de respecte envers les altres cultures. Valerian és, des d'un principi, una sèrie socialment compromesa. El seu guionista ha escrit: "Tenim el desig de fer política-ficció. La història no se n'amaga. La immensa majoria de la B.D. (Bande Dessinée) francesa, i encara més l'americana, se situa a la dreta. És una B.D. alienant, opressiva, amb superherois que poden ser molt clàssics, com Superman, o no gens clàssics, com Lone Sloane, però que són tots uns aventurers. A Valerian ni ha el desig, una mica ingenu, de situar, per una vegada, la historieta narrativa (no parlo de la historieta directament política que podem trobar a d'altres llocs) a l'esquerra. Ni Mezières ni jo volem entrar en contradicció política amb nosaltres mateixos quan fem historiètes".

"El imperio de los mil planetas" respon perfectament a aquesta òptica. Tanmateix, però, amb una característica que Christin no remarca en les seves paraules i que és la d'ésser una obra essencialment didàctica. Dues són les línies generals en què es manifesta la posició política dels autors. D'una banda, un rebuig de la tecnologia al servei de les empreses impe-

rialistes. La posició mantinguda pels "Entendidos" que volen impedir els mals del desenvolupament tecnològic utilitzant per a això la religió és errònia perquè, segons els autors, el que cal fer no és impedir el desenvolupament de la tecnologia sinó exercir sobre ella un control que n'impedeixi la mala utilització. Per això Valerian i Laureline prenen partit per la "Unión de Mercaderes" en la seva lluita contra els Assabentats. Aquesta lluita permet als autors explicar la segona línia didàctica del llibre: l'imperi, debilitat per festes fastuoses, ha caigut en mans dels qui utilitzen la religió i la força per retenir el poder. Contra ells, perquè lesionen els seus interessos comercials, s'aixeca la burgesia. Però aquesta classe social allibera noves forces que prendran el relleu en la lluita revolucionària. I els homes més lúcids de la burgesia no dubtaran a posar-se al capdavant de la multitud que assalta els palaus imperials. Tota una lliçó d'història feta entenedora per mitjà d'un còmic.

Per acabar, direm que a nivell gràfic ens trobem davant d'una obra apassionant (el seu autor acaba d'obtenir el premi al dibuixant en la Mostra Internacional de Gijón) en la qual el realisme que hom pot veure en la descripció d'ambients, els carrers, els barris baixos, els aparells mecànics, contrasta amb l'extraordinària imaginació amb que són dibuixats els paisatges i el vestuari, o la simplificació caricatural de les figures humanes. L'excés de textos, que es nota en aquest primer àlbum, és fruit de la complexitat de la trama, de la limitació en el nombre de pàgines i d'una certa manca d'ofici dels autors. Cal afegir que l'edició espanyola ha mantingut bastant bé els colors —si bé els ha donat una tonalitat lleugerament blavosa— i ha tingut força cura de la traducció, a càrrec d'Andreu Martín, fet no freqüent a les edicions de còmics estrangers. Esperem amb interès la sortida del segon àlbum de la sèrie: "El país sin estrella".

TONI SEGARRA

Els autors, J. C. Mezières i P. Christin, volen situar políticament la historieta narrativa a l'esquerra.

treball recomana

LLIBRES

Anònim I, Manuel de Pedrolo. Edicions Proa, Biblioteca "A tot vent".— Una novel·la molt "pedroliana", on l'acció transcorre en un país sota una dictadura repressiva, burocràtica fins arribar a la irracionalitat i al ridícul —com totes les dictadures— i manada per un "Cap Invisible", presoner ell mateix del mostruós muntatge que ha creat. Una mica a l'estil de "Totes les bèsties de càrrega" i també, com aquesta, amb fort protagonisme del sexe. Al començament, l'autor adverteix que a aquest anònim seguiran el II i el III.

PEDROLO ANONIM I

DISCOS

"Despedida del pueblo". "Illapu". (Movieplay).— El grup xilè "Illapu" acaba de treure el primer disc al nostre mercat després de quatre anys de treball en una cançó popular d'arrels folklòriques, en la línia de "Quilapayún" o "Inti-Illimani". "Illapu" porta una interessant tasca cantant a l'interior de Xile i la seva qualitat l'ha fet traspasar les fronteres. "Despedida del pueblo" dona ben bé la mida de quin és el punt en què es troba una can-

có popular xilena que empeny des de dins.

RECITALS

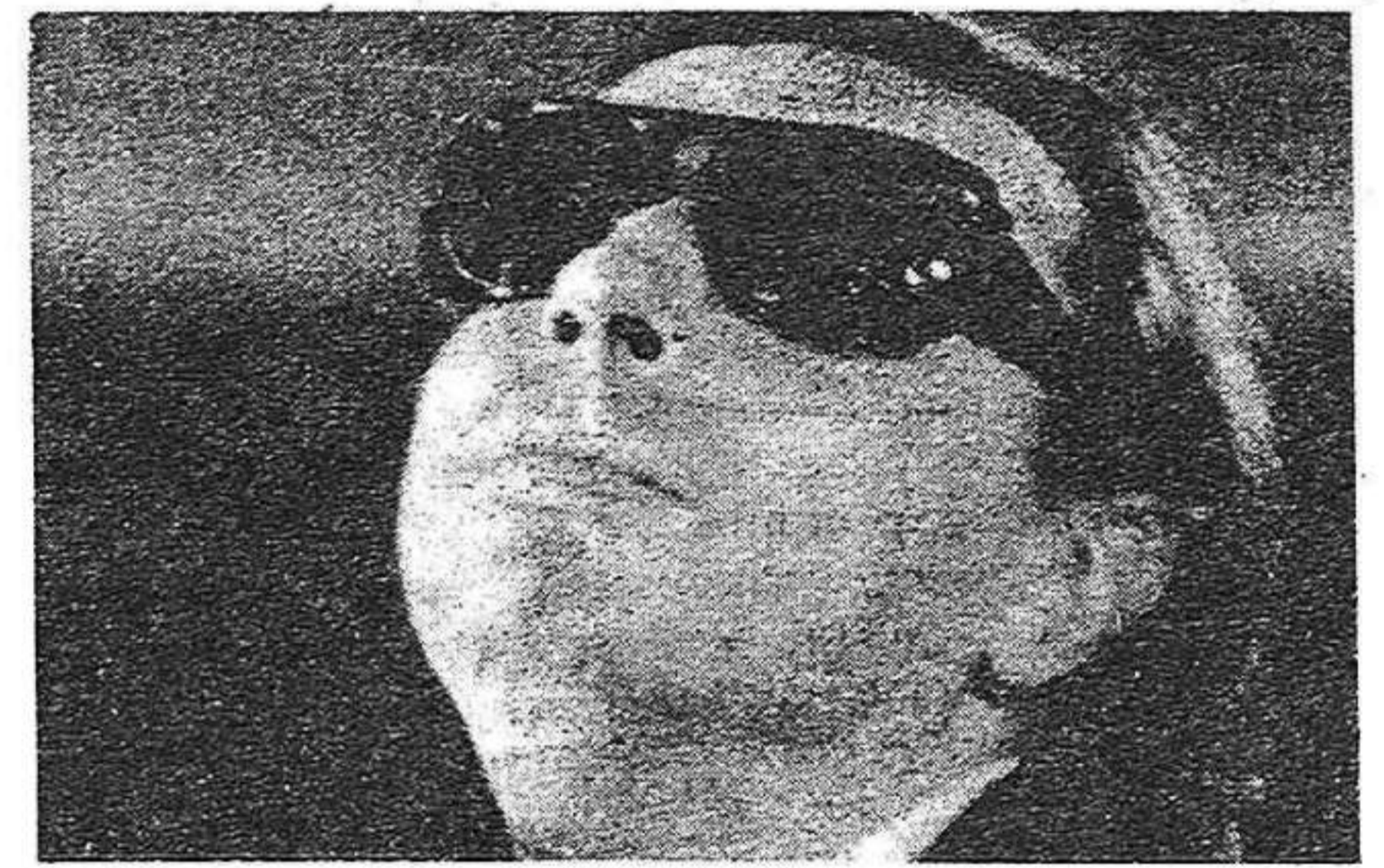
Segurament coincidirà amb el període vacacional de TREBALL el concert de Lou Reed a Barcelona. Per si de cas, nosaltres posem en antecedents el lector, ja que la vinguda de Lou Reed és un tret importantíssim. Lou Reed és el gran home del rock d'avui; sens dubte la seva música i la seva expressivitat, a voltes dura, a voltes agombolant la sensibilitat, són un dels màxims exponents d'aquest rock que cada cop interessa més sectors de la població. Atenció, doncs, al possible concert de Lou Reed a Barcelona.

CINEMA

"Los demonios" (Cinema Bosque, Barcelona).— Film basat en una novel·la d'Aldous Huxley que narra un cas d'histeria col·lectiva en un convent de monges de França de finals del segle XVI. Si bé el tractament del film no arriba a l'altura de la novel·la, la importància del relat de Huxley val visionar la pel·lícula, de la qual destaca la primera part enfront d'una segona on els excessos en els recursos exagerats envolten completament el contingut.

JAZZ

Jazz a les Drassanes (Barcelona, 4, 5 i 6 d'agost).— Interessantíssimes sessions de jazz de Tete Montoliu, Lucky Guri Quartet, Carlos Avallone i Jazz Combo. Barcelona està assistint a una recuperació del vell jazz i aquestes sessions a les Drassanes, organitzades pel comitè de jazz popular de Barcelona i l'Ajuntament, en són una excel·lent mostra.

Tete Montoliu

CREIEM QUE ELS TREBALLADORS, A PESAR DE LA CRISI QUE PATIM, PODEN TAMBÉ PASSAR LES MERESCUDES VACANCES, SENSE QUE HAGIN DE FER GRANS DESPESES.

ON? A LA GARROTXA

- * En un paisatge de muntanya (anomenat la petita Suïssa catalana), sa i meravellós.
- * A la vora d'un riu de molta pesca.
- * Fonts amb aigües inigualables, en indrets frondosos.
- * A tocar dels cims pirenaics i no molt lluny de la platja. Però, per si de cas, també hi ha piscines a menys d'un quilòmetre.
- * Excursions a cor què vols.
- * Ambient familiar i amistós.
- * Preus populars.

HOSTAL VERTISOL

LES PRESES (GIRONA) Tel.: (972) 261117

Hi ha places a partir del 20 d'agost i tot el setembre.

llengua

Aprofiteu les vacances

Continuant amb el tema de la diversitat del català i ja que ara és època de vacances, del repòs i l'esbarjo ben merescuts —nosaltres també hi tenim dret i us deixem un parell de setmanes— us voldria fer un suggeriment: llegiu, llegiu llibres en català. Llegir és una de les maneres més eficaces i, d'altra banda, més agradables d'aprofundir el coneixement d'una llengua. I, és clar, d'aconseguir un coneixement més dilatat de les diverses formes dialectals de l'idioma. Si algú ha vist una muntanya inaccessible o, si més no, difícil de pujar, en el fet de la varietat dialectal, llegir obres d'autors de tot arreu de les terres de parla catalana li resoldrà la dificultat. I, de més a més, s'hi delectarà.

No vul·fer cap llista d'autors. N'hi ha tants, de bons, que per força me'n deixaria moltíssims i això no fóra just. Endemés, no tinc cor d'aconseillar-vos. Sí que en tinc, en canvi, per demanar-vos que llegiu llibres de totes les èpoques. La lectura d'obres antigues no és un exercici reservat als erudits, als estudiosos especialitzats. Ajuda molt a assolir el domini de la llengua, i no només això; deixant de banda la utilitat didàctica, val la pena conèixer els nostres clàssics.

Teniu a l'abast bones novel·les de tots els temps i de tota mena. Per satisfer tots els gustos. I plèiades de poetes d'ahir, d'abans d'ahir, d'avui i d'ara mateix que és bo de llegir i que cal llegir. I contes.

Vet ací un gènere literari d'un especial valor: el conte. Un gènere del qual la llengua catalana es pot ufanar. I, tanmateix, no se li concedeix l'atenció que mereix, com si fos un gènere menor, com si una novel·la fos literatura de més pes,

de més consistència, de més profunditat que un conte. No hem de mesurar per quantitat de paper. Precisament perquè és curt, el conte exigeix una gran dosi d'imaginació, exigeix un domini molt gran de l'idioma i de l'ofici d'escriure. L'autor d'un conte no té massa temps ni espai per fer-nos conèixer els personatges, l'època, l'ambient, les situacions. Nogensmenys, ho ha de fer. Ho ha de fer amb poques paraules, amb pinzellades fresques, vives, impressionistes. El verb s'ajusta, la imatge és precisa. No hi ha res sobrer, tot és substància.

Si he posat una forta dosi d'entusiasme —i de debò que encara tallo curt— a recomanar el conte és perquè el considero un antídoto contra l'allau feixuga de paraules (repetides moltes una i mil vegades fins arribar que es buiden, que esdevenen eixorques) que patim cada dia. Sembla que si hom no xerra força estona o no omple un bon feix de fulls, ja no sap parlar o escriure. I la veritat és ben bé a l'inrevés. Hi ha qui per dir-nos que demà és dissabte ens aclapara amb una tirallonga sens fi de paraules, de frases entreteixides les unes amb les altres sense solta ni volta, com si fer punts fos un pecat dels grossos. I ens explica la filosofia dels dies, del temps i de l'espai, la història del calendari i les virtuts i defectes de la legislació vigent sobre dies feiners. Al capdavant, atuits, dubtem si demà és dissabte o no.

Davant d'això, llegir un conte ben escrit revifa i retorna la fe en el llenguatge com a mitjà de comunicació humana.

Bones vacances.

per ENRIC VIVES

El tema del centralisme democràtic és particularment important. D'una banda, perquè toca els problemes organitzatius, que sempre són fonamentals, i en aquest terreny es planteja anar més lluny, canviar mètodes i costums propis d'un partit que ha passat quaranta anys en la clandestinitat. D'altra banda, perquè, en la perspectiva de l'eurocomunisme, el partit ha d'aproximar molt més el seu siste-

ma de funcionament a dues opcions alhora: sercapaç de reflectir, en la línia política i en el *funcionament intern*, el model de societat pel qual lluita, i, a la vegada, ser transparent i net en les seves formes de funcionament, a fi que s'hi reconeguin amplis sectors de la societat que encara avui no se senten pròxims al partit. En aquesta línia de reflexió, TREBALL ha obert un debat a les seves pàgines.

La Tribuna de Treball

El centralisme democràtic

Al IX Congrés del Partit Comunista d'Espanya es van aprovar uns estatuts l'article 11 dels quals defineix les regles democràtiques que regeixen el funcionament del partit. En l'elaboració hi ha participat el PSUC el qual, per les relacions entre ambdós partits, n'assumeix a la pràctica el contingut, que es pot resumir en: 1) al partit hi ha d'haver una llibertat total d'expressió i crítica (ap. f); 2) la minoria ha d'acceptar i aplicar les decisions de la majoria (ap. d); 3) les decisions dels òrgans superiors són obligatòries per als òrgans inferiors (ap. e).

Aquestes regles democràtiques consten, com hom sap, de dos components: centralisme i democràcia, i la seva incidència a l'organització varia d'acord amb la major o menor llibertat amb què el partit actua. Això no obstant, aquestes oscil·lacions no han d'ultrapassar certs límits, si no es vol exposar el partit a l'arbitrarietat i l'autoritarisme de la direcció en aplicar el centralisme o, en el seu cas, al democratismen inoperant i irresponsable.

El centralisme s'accentua de manera legítima durant les èpoques d'il·legalitat. És una mesura de defensa i d'efectivitat, sobretot per potenciar l'acció unitària del partit. Però el centralisme desorbitat no solament es pot presentar en la il·legalitat, quan, en certa manera, és comprensible, sinó que pot aparèixer en plena legalitat amb una forma més subtil, encara que tan efectiva, jugant amb la confiança i la "fe" que la base té en les instàncies superiors del partit, forçant de mil maneres la imposició de determinats companys a les direccions i, de més a més, a causa de l'acció alienant, al moment de la decisió, per l'autocensura que els vells militants patim encara, heretada d'èpoques passades, quan la unanimitat era obligatòria i perillós el pensament independent.

La democràcia no consisteix només a poder opinar. Implica l'obligació de proporcionar a cada militant les informacions objectives que li permetin pronunciar-se amb coneixement de causa i participar realment en les decisions, arribant a l'extrem que les reunions dels òrgans superiors siguin públiques, tret de casos excepcionals, i es publiquin les tesis no concordants, per tal de fer una veritable discussió.

Els militants han d'estar completament segurs que els seus omunicats i opinions no s'arxivaran al cistell dels papers. No s pot parlar de democràcia quan es desconeixen els problemes, quan s'ignoren els diferents criteris i posicions. Quan ls informes no són objectius i no es plantegen les distintes alternatives; quan la democràcia no es lliga a un esforç permanent per elevar el nivell teòric i polític dels membres del partit; quan, juntament amb la feina pràctica, no se'ls demana la seva participació política; quan no se'ls incita a pensar

en els problemes i a intervenir en les reunions; quan es manté la dicotomia entre direcció i base, entre "quadres" i militants; entre base que treballa i direcció que pensa i decideix.

No es fan sistemàticament assemblees obertes del partit (em refereixo concretament al sector del partit que conec). La direcció es limita a donar comunicats, documents que, sense un suport polític i teòric, no passen de ser testimonials envers la galeria i els altres partits. No es compta amb la base i sembla que s'ha perdut la perspectiva que són les masses obreres i populars que decideixen, i per això han de ser informades de com i per què sorgeixen els problemes i les solucions que hi proposem. I això de manera permanent, no només perquè tenen tot el dret, sinó perquè així adquireixen consciència del paper que els té reservat la història i del qual no poden abdicar. I si és clar que són precisament els organismes de base del partit, juntament amb les altres organitzacions obreres i populars, que han d'ajudar i incitar les masses populars a prendre conscientment en les seves mans la defensa dels interessos immediats en el doble sentit de la necessitat urgent i premissa per avançar per la via democràtica cap al socialisme, es justifica que es clami per millorar l'estil de direcció del nostre partit i es doni prioritat a allò que és essencial, que sens dubte és el treball de masses —popular i obrer— amb la perspectiva que són els èxits en aquesta feina que crearan les condicions per als triomfs electorals —municipals i parlamentaris— i possibilitaran un més gran pes en la política general del país. Exactament al contrari d'allò que s'esdevé, si més no aparentment.

És veritat que en aquesta situació concreta són presents almenys dos elements limitants que, de vegades, fan difícil estendre la democràcia a tots els graons: haver adoptat una política sense història que s'està obrint camí en un mar de dificultats, i el fet que l'ha d'acomplir un partit sortit de fresc de la clandestinitat. Tanmateix, crec sincerament que la dificultat que tot això comporta s'està aborçant a l'inrevés, ja que si bé mantenir aïllada la base, en gran part ingressada de poc, és més fàcil i còmode, això impedeix, òbviament, forjar el partit que, indubtablement, necessitem; constituït per militants capaços de prendre decisions justes, ancorats profundament al si de les masses per, junt amb elles, "a un sol pas davant d'elles", i colze a colze amb altres destacaments d'avantguarda, recórrer el camí que, a través del constant aprofundiment de la democràcia, ens ha de menar al socialisme.

Si no és així, la transcendental conquesta del dret a opinar i discutir que actualment gaudim tots els militants del partit, es pot convertir en una democràcia "formal".

MANUEL BARBERAN R.

Conculcats els drets humans

Repressió a l'URSS

Deu anys de presó i cinc més d'assignació de residència (deportació de fet) a l'escriptor lituà Viktor Piatkus. Vuit anys de camp de treball a Alexander Ginzburg. Tretze anys de reclusió (entre presó i camp de treball) a Anatoli Txaranski... I d'altres processos encara. Els acusats són tots membres dels grups per l'aplicació íntegra dels acords de Hèlsinki, i la seva activitat, independentment d'allò que n'opini la justícia soviètica, era pacífica i de contingut democràtic: l'aplicació dels acords d'Hèlsinki —signats per l'URSS— en matèria de drets humans i sense restricció de cap mena.

Per desgràcia, situacions d'aquest tipus s'han reproduït amb certa freqüència, i està passant la pitjor cosa que pot passar: ens estem acostumant a la repressió. Com també correm el perill d'acostumar-nos a fer només una curta nota de protesta, rigorosa i explícita, però que també s'aniria repetint d'un procés a l'altre. Per si fos poc, hi ha una opinió molt estesa segons la qual la repressió no és comparable a la dels temps de Stalin (i això, per sort, és ben cert) i que per tant no és que no s'hagi de criticar, però, tanmateix... I per dir-ho tot, tampoc no és satisfactòria l'actitud de dir "si almenys respectessin la seva pròpia legalitat, aquests dirigents soviètics!". No ho fan, almenys en matèria de llibertat fonamental. Per això, val la pena plantejar-se unes quantes coses. Primer, la denúncia dels mètodes de la justícia soviètica, per dir-ho d'alguna manera, així com les condicions d'autèntic escàndol en què han tingut lloc els processos. Després, mostrar-nos solidaris amb els condemnats, ja que considerem que les seves reivindicacions són nostres i que la manera com se'ls tracta és totalment injustificable. I a continuació, caldria potser fer-se les preguntes següents: ¿Per què passa tot això? ¿Per què els darrers temps s'ha accentuat la repressió a l'URSS contra els dissidents, i per què la darrena onada de judicis afecta majoritàriament els membres dels grups d'Hèlsinki (molts dels quals són, de més a més, jueus, la qual cosa genera un

cert antisemitisme angoi-xant)? ¿Per què passa això a un país que fa més de seixanta anys que va trencar amb el capitalisme i que s'autodefinix com a socialista i com a model únic de socialisme? ¿Quina formació social, com la de l'URSS, pot fer que durant tant de temps es conjuguin progressos en alguns àmbits amb una persistent manca de llibertat que res, però res de res, no justifica?

Dit d'una altra manera, malgrat que el tema és delicat i complex, i que no es pot resoldre amb quatre ratlles, val la pena anar més enllà de la denúncia formal de la repressió i buscar quines raons produeixen tan terribles efectes. Ja hem parlat de raons objectives, s'ha arrelat el concepte de "socialisme primitiu", però no n'hi ha prou. S'ha de començar a analitzar les arrels històriques, l'evolució de la lluita política i social, les relacions entre Estat i partit (¿per què, sigui dit de passada, als països de l'Est s'identifiquen absolutament dues instàncies tan diferents?), les relacions entre Estat i societat civil, per començar a entendre què passa a l'URSS, què passa amb la perspectiva socialista, quan i com es pot desvirtuar, etcètera. A alguna gent, passar de l'estadi de la denúncia (necessari i just) al de la recerca marxista i científica de la realitat, els fa una mica de por, de desconfiança. Bé, com que ja ningú no es pot creure avui dia allò de "portar l'aigua al molí de l'adversari" i "fer el joc a l'enemic de classe i a l'imperialisme", preguntem-nos de què es pot tenir por. ¿De trobar una realitat desagradable? La veritat és revolucionària, com deia Gramsci, i els fets són tossuts, com deia Lenin. Les coses són com són.

P.VILA

sports: sindicalisme al futbol

Un gra al cul d'en Porta

Els personatges que manen al nacional-esport segueixen aferrats a llurs càrrecs, dictant normes reglamentàries que es contradueixen amb el present pre-democràtic que vivim.

La mort de dos esportistes de la boxa féu que se suspenguessin les vetllades programades, mentre es cerca alguna forma d'acabar amb els resultats mortals. El ciclisme, l'esport més sacrificat, ja s'organitzà l'any passat. En aquest moment, els ciclistes s'agrupen i ja han aconseguit una gran quantitat de millores econòmiques i socials. Aquest any li ha arribat el torn al futbol. I els problemes, les diferències de criteri entre el president de la Federació, Pau Porta, i els jugadors, són evidents. En Porta ja va intentar manipular el sindicalisme dels practicants mitjançant una associació en la qual va posar homes de la seva confiança. Però, al revés del que succeí

amb el futbol professional en la pretesa Lliga que volien el Barça, Atlètic de Madrid, Bilbao i alguns altres clubs, un tema al qual Porta donà la volta per fer-ho a la seva mida, els jugadors no s'han tirat enrere i s'han unit en l'AFE (Associació de Futbolistes d'Espanya). N'ha estat elegit president Joaquín Sierra "Quino", i l'Abete, actualment al Girona, advocat laboralista, hi ocupa un lloc destacat. De bon antuvi, en Porta s'ho prengué prou bé. Els deixà fer, però ara, a l'hora de la veritat, a l'hora de les reivindicacions, s'hi ha posat d'esquena i no en vol saber res. Això és el que està passant a tots els esports. Amb la caiguda de la dictadura, els personatges de sempre es tornaren dòcils i oberts a qualsevol iniciativa de democratització. El temps ha anat passant i, com que veuen que ells segueixen manant igual que

abans, se senten forts i altre cop el fum els ha pujat al cap.

Per ara, hi ha un gran disgust a l'AFE i com que no hi ha voluntat negociadora per part de la Federació, no els ha quedat altre remei que fer el que fan els treballadors quan la patronal es tanca i no vol negociar: convocar una vaga general pel dia 3 de setembre, data del començament de la Lliga. Veurem si en Porta i els altres directius s'hi pensen i s'estableix el necessari diàleg; si no, hauré d'esperar l'esmentada data per veure si l'AFE té veritablement força. Esperem que sigui així, ja que sols la germanor i unió entre tots els qui viuen de l'espectacle dominical farà que el futbol prengui la seva justa dimensió.

ELS TROFEUS ESTIUENS

Aquest mes d'agost és el

mes dels partits amistosos en el ram del futbol, amb equips d'enllà les nostres fronteres. Bona part dels cent i més que es juguen arreu de l'Estat espanyol resulten deficitaris. Però no és això la cosa més greu que es pot explicar. En aquests trofeus, les divises fugen en gran quantitat, malgrat una disposició de l'any passat del ministeri d'Hisenda que sols permet jugar trofeus estiuens als equips que compensin, jugant a l'estranger, aquesta fuga de diners. Si es complís —que s'ha de fer— l'esmentada clàusula, només una dotzena escassa de clubs podrien organitzar torneigs d'aquests. Però com que feta la llei, feta la trampa, ja curen els intermediaris que no se'ls esgoti aquesta font increïble d'ingressos —aquests sí que fan l'agost—, i per pagar els equips estrangers amb dòlars es basquegen per demanar passaports a amics i

Porta, encara.

coneguts per tal de recollir suficients divises sense haver de demanar permís a Hisenda. El que cal ara és que els duaners estiguin atents: l'equip que menys cobra, se'n va amb dos milions de pessetes i fins i tot algun se n'emporta deu. Ull viu. Si Hisenda som tots, que sigui veritat i que no hi hagi butlles especials.

FRANCESC J. CASTELLANOS

AVÍS ALS LECTORS DE TREBALL

Per tal que tots els qui fem possible la cita setmanal de TREBALL amb els lectors puguem gaudir d'uns dies de vacances, el nostre setmanari suspendrà les seves edicions corresponents als dies 11 i 18 d'agost. En comunicar la data de les seves vacances, TREBALL anuncia que sortirà de nou al carrer el divendres 25 d'agost i recorda als seus lectors, subscriptors i anunciants que, coincidint amb la Festa de Treball, l'òrgan central del PSUC augmentarà el nombre de les seves pàgines i també el preu: 25 pessetes, amb el propòsit d'eixugar el deficit que actualment suporta.

Soares, destituït

Portugal: perills per a la democràcia

La crisi política que pateix actualment Portugal és una de les més greus que han afectat el país veí. Però es veia venir de lluny, i els senyals eren clars des de fa uns quants mesos, en firmar-se el pacte de govern entre el PS (Partit Socialista) i el CDS (Partit Democràtic, molt conservador). I la crisi és molt seriosa perquè, per primera vegada des de la revolució del 74, sembla que es pot arribar a qüestionar l'essència de les institucions portugueses: la Constitució i les relacions entre el president i els partits polítics.

La crisi, doncs, venia de lluny. El Partit Socialista, partit majoritari des de les primeres eleccions, va anar trobant-se davant el fet que el seu marge de maniobra es reduïa de manera accelerada. Des de la violenta ofensiva contra el Partit Comunista l'estiu del 75, es va fer impossible una majoria estable d'esquerres sobre la base d'un pacte PC-PS. El PS, davant les dificultats de perllongar l'experiència de govern monocolor, ha hagut d'anar temptant possibles variants sobre la base de negociacions i pactes amb totes les forces polítiques. El Partit Comunista, els darrers temps, ha fet una política prudent de no enfrontament amb el govern, però sobre la base que l'única sortida seria un govern d'esquerra PC-PS que tindria una majoria confortable. El CDS (democràtic), per la seva banda, va aconseguir entrar a formar part del govern que ha estat destituït sobre la base d'un pacte amb els socialistes que, per la naturalesa d'ambdós partits, no podia durar gaire. I el CDS ha trencat el pacte, provocant la crisi de govern, quan ha considerat que així podria posar els socialistes en dificultats i capitalitzar uns quants vots conservadors en eleccions anticipades.

El PSD (Partit Socialdemòcrata de Sa Carneiro) és el partit que de fa més temps té un projecte polític més clar i més perillós per a Portugal: modificar la Constitució, barrar el pas a comunistes i socialistes, reforçar el presidencialisme, etcètera. I per això ha anat fins a provocar moviments sospitosos entre l'alta oficialitat de l'Exèrcit.

¿I ara? El president Eanes ha proposat, en el seu discurs, dues solucions. Partint del fet

que la sortida de la crisi ha de ser democràtica, o bé els partits arriben a un acord en el termini d'una setmana per formar un govern estable (a fi d'evitar eleccions abans de 1980) o bé ell mateix formarà un govern "amb tècnics de reconeguda capacitat" fins a les properes eleccions, que podrien ser anticipades. La primera solució, a menys que els partits canviïn espectacularment llur estratègia, vol dir que els socialistes i CDS recomponguin l'aliança. La segona, segons tots els partits menys el PSD, equivaldria a reforçar perillosament el presidencialisme, el poder de l'executiu presidencial sobre el legislatiu i sobre els partits polítics i el Parlament. I aquest és el nus de la crisi: la naturalesa mateixa del sistema polític portuguès, amb un president de la República ele-

Destituït.

git per sufragi universal, amb tot el que això comporta, i unes relacions ambigües entre aquest i els partits polítics.

Els punts foscos de la Constitució seran ara esgrimits per tots aquells que la volen canviar. Darrere el PSD hi ha temptacions molt perilloses per a la democràcia portuguesa.

P. VILA

Sa Carneiro: barrar el pas a comunistes i socialistes.

L'opinió del lector

Senyor director:

Llegeixo amb molt d'interès la secció "TREBALL recomana", i haig de confessar que més d'una vegada m'ha servit d'orientació a l'hora de triar un llibre o cercar un esbarjo en algun espectacle. Trobo, però, que la major part de recomanacions es refereixen a llibres, pel·lícules i discs (aquests sobretot de música moderna). Hi manca més orientació sobre altres tipus de manifestacions artístiques: exposicions de pintures o escultures, música clàssica, més teatre. Potser també revistes, ara que amb la fúria de la pornografia hi ha tant de desconcert sobre quines poden ser de qualitat.

Crec que així resultaria més completa aquesta secció i serviria per poder introduir la gent o ajudar a introduir-la en el món cultural que tan lluny és encara de l'ensenyament i de la pràctica popular.

En la confiança que no sigui massa difícil complaure'm, els saluda afectuosament

MARIA VALLÈS

SOBRE LA MORT DE MERCÈ PARIS

Company director:

La nota sobre la mort de Mercè París no ultrapassà l'espai convingut amb tu per telèfon, o sigui, una holandesa, i no completa puix que eren vint-i-set línies. Em dol la supressió de les quatre línies que manquen a "TREBALL" precisament per haver escollit les més significatives políticament, les que donaven el to a l'homenatge pòstum a una companya per la qual la Unió Soviètica significà quelcom més que una mera adhesió ideològica. Calia dir que la Mercè París estigué "totalment competrada amb el poble soviètic" perquè és el que ella hagués volgut que constés a l'hora de deixar-nos. Sembla com si a "TREBALL" només féssim referència a l'URSS per criticar els seus defectes. Vull fer constar la meua disconformitat amb la supressió de les línies esmentades.

Ben fraternalment,

TERESA PÀMIES

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

treball

Organ central del PSUC
Vallespir, 171 -Barcelona, 14

Noms i cognoms

Adreça Població

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any (Espanya: 750 ptes. Estranger: 100 ff) que pagaré mitjançant:

Gir postal o telegràfic a nom de TREBALL. Vallespir 171. Barcelona 14

Taló nominatiu a TREBALL

Domiciliació bancària (en aquest cas ompliu la part de sota i envieu-nos-la també)

Data:

Signatura:

BUTLLETÍ DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Senyor director del Banc o Caixa:

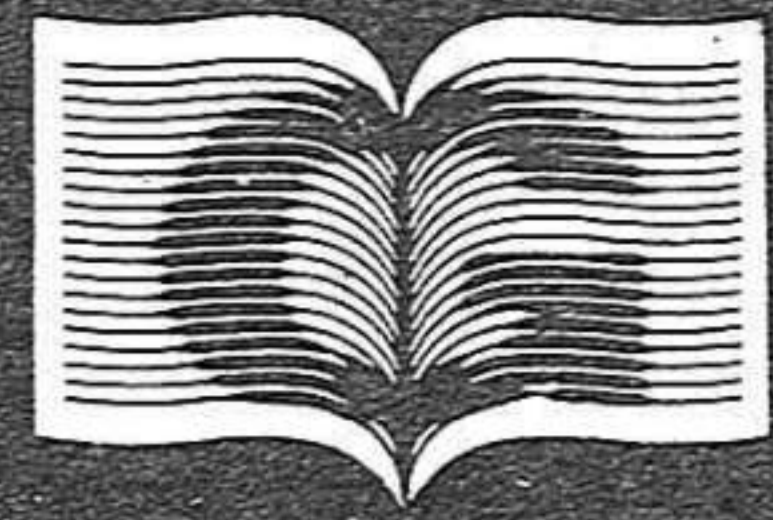
Agència Població

Senyors: els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta número. atenguin el rebut que anualment els presentarà TREBALL per pagar la meua subscripció a aquest periòdic.

Atentament,

Nom i cognoms
Adreça
Població

GGGGGGGGGG

grup editorial grijalbo

grijalbo

COL·LECCIÓ 70

LA FORMACIÓ DE LOS INTELLECTUALES
Antonio Gramsci

REFORMA O REVOLUCIÓN
Rosa Luxemburg

COMO HICIMOS LA REVOLUCIÓN DE OCTUBRE
Leon Trotsky

EL PAPEL DEL INDIVIDUO EN LA HISTORIA
Jorge Plejanov

PARA LEER "EL CAPITAL"
Friedrich Engels

LENIN Y LA FILOSOFÍA
A. G. Spirkin

LUKACS SOBRE LENIN: 1924-1970
Georg Lukács

HUELGA DE MASAS, PARTIDO Y SINDICATO
Rosa Luxemburg

LA REVOLUCIÓN HÚNGARA DE 1919
B. Szanto

ENSAYO MARXISTA DE LA HISTORIA DE ESPAÑA
Fedor Ganz

CRITICA

OBRES COMPLETES DE:
Karl Marx i Friedrich Engels

DIRECCIÓ:
Manuel Sacristan

VOLUMS PUBLICATS:

LÍNEAS FUNDAMENTALES DE LA CRÍTICA DE LA ECONOMÍA POLÍTICA
Volum 1, Karl Marx

LÍNEAS FUNDAMENTALES DE LA CRÍTICA DE LA ECONOMÍA POLÍTICA
Volum 2, Karl Marx

ANTI-DÜHRING
Friedrich Engels

EL CAPITAL (Llibre 1r., Volum I)
Karl Marx

EL CAPITAL (Llibre 2n., Volum II)
Karl Marx

EL CAPITAL IV. TEORÍAS SOBRE LA PLUSVALÍA (Volum I)
Karl Marx

Demaneu informació i catàlegs a:

grijalbo comercial sa.

Deu. i Mata, 98. Barcelona-29
Tel. 322 37 53 (5 línies)

GGGGGGGGGG

El ministre de Sanitat i Seguretat Social, Enrique Sánchez de León, i el de Treball, Rafael Calvo Ortega, han estat denunciats per nombroses persones per violació de la legislació vigent. ¿Què passa? La resposta rau en la caòtica situació en què es troben els treballadors acomiadats d'empreses que, abans de pagar les indemnitzacions que corresponien, s'han declarat en insolvència, suspensió de pagaments o bancarrota.

A les denúncies, presentades al jutjat de guàrdia de Barcelona en acabar, el dia 20 d'aquest mes, una manifestació convocada per la Coordinadora de Laboralistes de Catalunya, el Comitè de Treballadors Afectats, Comissions Obreres, CNT, CSUT, SOC, SU, UGT i USO, s'especifiquen les raons per les quals els ministres han violat la legislació vigent i es demana que es tramiti el cas com cal.

Dos ministres denunciats.

Com que paguen els acomiadats, les empreses tanquen sense danys

Dos ministres denunciats

COMPLEXITAT

Des del 4 de juliol de 1977, data en què es creà el ministeri de Sanitat i Seguretat Social, la situació d'aquests treballadors acomiadats ha anat fent-se progressivament més complicada. A partir d'aquella data, l'Institut Nacional de Previsió quedà emmarcat en el nou ministeri, mentre que el Fons de Garantia Salarial quedà enclòs en el ministeri de Treball.

Des de llavors, i a causa de disposicions divergents dels dos ministeris, s'han creat les següents situacions:

Indemnitzacions per acomiadament improcedent.

Si la insolvència, suspensió de pagaments o bancarrota és anterior a l'1 d'abril de 1977, paga les indemnitzacions, fixades en la sentència o resolució de la Magistratura del Treball, l'Institut Nacional de Previsió, amb cabals de l'Assegurança de Desocupació.

Si la insolvència, suspensió de pagaments o bancarrota són posteriors a l'1 d'abril de 1977, poden passar dues coses: Una, que la sentència o resolució de la Magistratura del Treball que fixa la indemnització sigui d'abans del 22 d'abril del 76; en aquests casos no paga ni l'Institut Nacional de Previsió ni el Fons de Garantia Salarial. L'altra possibilitat és que la sentència o resolució de la Magistratura sigui posterior al 22 d'abril del 76; llavors paga la indemnització, amb un mà-

xim de tres mensualitats, el Fons de Garantia Salarial.

Indemnitzacions per rescissió de contracte amb expedient de regulació de l'ocupació. Es poden donar tres casos:

Resolució del delegat de Treball anterior a l'1.IV.77, independentment de la data de la insolvència, la suspensió de pagaments o la bancarrota. Paga la indemnització l'Institut Nacional de Previsió, amb cabals de l'Assegurança de Desocupació.

Resolució del delegat de Treball posterior a l'1.IV.77, independentment de la data de la insolvència, la suspensió de pagaments o la bancarrota. Paga la indemnització el Fons de Garantia Salarial.

Si les indemnitzacions han estat pactades en l'expedient de regulació de l'ocupació i aprovades en una resolució del delegat de Treball, el Fons de Garantia Salarial trameta la resolució a la Magistratura del Treball perquè ratifiqui o modifiqui les indemnitzacions.

DISCRIMINACIONS

Queda ben clar que, per causa de les disposicions d'aquells dos ministeris, hi ha treballadors que no cobren la indemnització i d'altres que només reben una suma equivalent a tres mensualitats. Això contra l'article 21 d'una llei del 22 de juliol de 1961, en el qual es garanteix, a tots els treballadors, la percepció de totes les indemnitzacions

fixades per la Magistratura del Treball per acomiadament improcedent en cas que l'empresa hagi estat declarada insolvent, hagi fet bancarrota o hagi suspès pagaments.

Basant-se en la violació d'aquesta llei en les normes dictades pels ministeris de Treball i de Sanitat i Seguretat Social, les persones que van denunciar els dos ministres denunciaven cinc possibles hipòtesis de delictes, que els jutges hauran de verificar.

¿RECÓRRER?

Naturalment, els treballadors perjudicats poden recórrer contra l'Institut Nacional de Previsió i contra el Fons de Garantia Salarial. Per raons de procediment, el recurs contra aquestes institucions comporta llargs anys de tràmits. El seny impedeix al treballador afectat d'embranchar-se en una cosa així.

Així, doncs, en molts dels casos enumerats més amunt, el treballador acomiadat es

troba que l'Estat no li paga, o pràcticament no li paga, les indemnitzacions que li ha reconegut la Magistratura del Treball.

D'altra banda, estan seriosament amenaçats els treballadors que, no havent perdut encara la feina, treballen en una empresa que ha sol·licitat un expedient de regulació de l'ocupació. Els treballadors es poden oposar a la sol·licitud empresarial d'expedient. Si l'empresa, però, sense autorització, deixa de treballar i, per

tant, de pagar els sous, els treballadors hauran de presentar demanda a la Magistratura del Treball per acomiadament improcedent. La Magistratura del Treball establirà quines indemnitzacions cal pagar.

En cas d'acomiadament improcedent, la Magistratura sol concedir indemnitzacions (en cas d'empreses de més de 25 treballadors) d'un màxim de deu mesos de sou (dos mesos per cada any treballat); el Fons de Garantia Salarial, però, només en paga tres. En cas d'expedient de regulació de l'ocupació, la Magistratura no concedeix mai indemnitzacions de més d'un any de sou; en aquest cas, tanmateix, la indemnització es cobra totalment.

"La conseqüència —diu la Coordinadora de Laboralistes de Catalunya— és que, en molts casos, els treballadors es veuran forçats a acceptar la rescissió dels contractes mitjançant un expedient de regulació, cosa amb què s'augmenta la desocupació existent, es donen facilitats a les empreses perquè tanquin els centres de treball sense causes justificades, es carrega la crisi de manera indeguda sobre els treballadors sense feina i esdevenen totalment inútils les accions sindicals per oposar-se a la rescissió de contractes mitjançant expedient de regulació de l'ocupació."

AGUSTÍ FORNER

Una situació cada cop més complicada.

Els propietaris de "La Castellana" desmenteixen

Sobre "Armes per a l'extrema dreta"

El senyor Damià Tarés, propietari del bar "La Castellana", situat a la Rambla, a Barcelona, ens ha lliurat, perquè la publiquem, la següent nota;

"Al número 537 de TREBALL, corresponent a les dates del 14 al 20 de juliol d'enguany, apareix, a la seva pàgina 16, una entrevista, signada per Joel Roig, amb un membre de Fuerza Nueva, sota el títol ARMES PER A L'EXTREMA DRETA. En aquesta entrevista, il·lustrada amb dues fotografies de l'establiment de la meua propietat "La Castellana", es diu que el meu establiment és lloc de reunió de persones d'ideologia ultradretana, que hi ha un dipòsit d'armes i que s'hi bescanvien armes.

"La publicació d'aquesta entrevista m'ha reportat notables perjudicis ja que he notat una disminució de la clientela —tret dels turistes estrangers— que segurament

no hi acudeix per por que hi hagi aldarulls d'alguna mena. El personal de la casa també ha mostrat inquietud. I tot això injustificadament, perquè puc assegurar que al meu establiment no hi ha ni hi ha hagut cap dipòsit d'armes. Jo mateix, després de llegir l'article esmentat, vaig examinar bé el taulell i altres indrets del bar per si, sense jo saber-ho, algú hagués amagat alguna arma. No hi vaig trobar res.

"És veritat que al bar "La Castellana" hi treballa de cambrer un senyor que es diu Requena. Ignoro si és de Fuerza Nueva, encara que conec que és o ha estat falangista; però això no m'incumbeix ja que, professionalment, és un empleat eficient. Algunes vegades han vingut persones conegudes d'ell, però han actuat com a clients i han pagat les seves consumacions. Ignoro si, dissimuladament, s'han passat armes o qualsevol objecte; però jo no ho he vist. El meu és un establiment públic."

Suspensions de pagaments abans de pagar les indemnitzacions: els treballadors reclamen.